

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΛΤΕΙΑ ΚΕ. ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ Ἐναντὶ τοῦ Κλητοῦ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΘΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΘΕΩΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὸ πρῶτον μου ἄρθρον (Ἐπι τῇ Πεντηκονταετηρίδι τῆς «Αμαλθείας»), ὑπὸ Ι. Μ. Δαμβέργη.
- Τὰ πτερά μου, (ποίησις) ὑπὸ Στεφάνου Μαρτίου.
- Πρὸς τὴν διούθυον τῆς «Ἑβδομάδος» Ἀρ-
θροῦναι, ὑπὸ Ι. Ιωιδωλίδου Σκότση.
- Ἐὶ μεγαλοπρεπεῖς τοῦ ἔρωτος παιδιὰ! (Ἐκ
τῶν τῶν Μαντινάδων) ὑπὸ Δ. Ι. Κ.
- Ὁ Καταραμένος βράχος (Διήγημα κατὰ παρ-
δοξὴν), ὑπὸ τῆς κ. Ἀθηνῶν Ν. Σερμετῆ.
- Τὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα ἐν Μονάχῳ.
Προτιμωτέρα ἢ αἰετὶ τῶν τειχῶν Ἰσπανικῶν
διήγημα Fernan Caballero (Μετὰφρ. Δάκ.).
- Βιβλίαι τῆς «Ἑβδομάδος»
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Πᾶς βιβλία.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΑΡΘΡΟΝ

Ἐπι τῇ Πεντηκονταετηρίδι τῆς «Αμαλθείας»

Ἡ θορυβωδέστερα ὁδὸς τῆς Σμύρνης εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ τῶν Μεγάλων Ταβερνῶν. Οἱ κωφοὶ διερχόμενοι ἐκείθεν λησμονοῦσι πρὸς στιγμήν τὴν ἀνικαρότητα τῶν ὤτων των, οἱ δὲ ἔχοντες ταῦτα ἐν ἐνεργείᾳ φέρουσι τὰς παλάμας ἐπ' αὐτῶν, ἵνα τὰ ἐξασφαλίσωσιν ἀπὸ τῆς ἐπικινδύ-
νου ἐπιδράσεως τῆς καταγίδος, ἥτις μαί-
νεται καθ' ὅλον τῆς ὁδοῦ τὸ μήκος, ἀπὸ
τοῦ πλατάνου τοῦ Περανίου μέχρι τῆς
Ἀρμενικῆς ἐκκλησίας.

Ἄγνοα, ἀν αἱ ἀνάγκαι τῆς πόλεως με-
τετόπισαν ἤδη τὴν ἀγορὰν ἐκείνην, ἡ δι-
έλυσαν τὴν θορυβώδη προῖνην ἢ μεταμε-
σημβρινὴν πανήγυριν, ἥτις καὶ ὡς ἀγών
φωνῶν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ, ἀλλὰ τότε,
πρὸ δέκα καὶ πέντε ἐτησίων, ἡ μα-
κρὰ ὁδὸς εἶχε πρὸς ἐκαστὴν πλευρὰν τῆς
συμπλῆθ' ἀνθρωποποιήσαν, χρησιμεύου-
σαν ὡς κινητὸς ἐξώστης τῶν διαφόρων
ἐδωδισπωλείων, καὶ ἀποτελούμενην ἀπὸ
κρεπωλάς, ὀπωροπωλάς, παγίτοπωλάς καὶ
πάντας τοὺς ἐκ τοῦ ὄνομαί καὶ πάλῳ
συνθέτους, καὶ ἰδίᾳ τῶς ἀπῆγεις ἐκεί-
νους ἰχθυοπωλάς, οἵτινες εἶνε εἰς ὅλα τὰ
μέρη τοῦ κόσμου οἱ ἀγαθώτατοι. τὴν
βοὴν ἀνθρωπῶν.

Διὰ τῆς γραφίδος βεβαίως δὲν περι-
γράφεται τοιοῦτος σκατάκος θόρυβος
ἀντὶ ταύτης μολὴν θὰ ἤκούγ' ὑμῶνα
καὶ τηλεβόλα πρώτη δύναμει. Ἦχοι
πλαστήγγων καταπιπτούσων ἐπὶ τοῦ λι-
θοστρώτου, κρυγαὶ ὀρκιζομένων περὶ τῆς
ἀκρίβειας τοῦ ζυγίσματος, κρυγμὰτα
περὶ τῆς ποιότητος, συμφωνίαι περὶ τῆς
ποσότητος, πελέκει καταπιπτόντες ἐπὶ
τῶν κροτῶν ἢ ἐπὶ τῶν παριῶν τοῦ βω-
δίου, τὰ εἰς ἦχον ἐνθουσιαστικώτατον

ἐγκώμια τῆς ἐμμερῶδους, αἱ ἀνάδυνοι
συγκρούσεις τῶν λεβήτων πρὸς τοὺς γει-
τονὰς των, τοῦ ἐρτοποιοῦ, τὸ μεσημερι-
θρινὸν σκίπτρον, οὐχὶ τῆς αὐτῆς ὑψηλῆ-
της τὸ πύρον, ἀλλὰ τὸ ἄλλο, τὸ βραχί-
τατον, δι' ὃ ἐπακύνεται ἡ ζυμῆ, ἡ σχη-
ματίζουσα τὰ ἄρθρα καὶ ἀκρίβεια εἰς
κίνησιν διακοπῆς μέχρι θανάτου πυπτόμα-
χον ἐπὶ τῶν σαιδῶν, ἵνα προκαλέσῃ τὴν
προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἔργων ταῦν οἱ μικρο-
σκοπικοὶ ὀφθαλμοὶ, οἱ ἐν ἐκάστῃ στροφῇ
τῶν συγκρούοντες τὰ πτερά των, πρὸς τὰ
περὶ αὐτοὺς πατήρας. ἵνα ἐπιδράσωσι
τὴν ὑπαρξὴν σεμιπεταίου βυσσινάδας ἢ καὶ
λεμονάδας, μὲ λερῶν, οἱ Τούρκοι, οἱ Χρι-
στιανοὶ, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Διάβολοι, οἱ Ἄγγε-
λοι, ὅλοι ὁμοῦ κραυγάζοντες, κροτῶντες,
ἀποκρινόμενοι, συζητοῦντες, ἀκούοντες καὶ
δαφιλῆ ἀρτύματα βλασφημιῶν, εἰς ἑλπὴ
αὐτῆν τὴν ἀτελεύτητον συναλίαν, ἵδού
τι προσπαθεῖ νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ ἔχων ὠτα
διαβάτης, ἵδού τι ἀκούει καὶ ὁ κωφοτε-
ρος τῶν διερχομένων ἐκ τῶν Μεγάλων
Ταβερνῶν.

Ἐγὼ ἐν τούτοις, καίτοι οὐδενὸς τῶν ὤ-
των μου ἐστερομένη, οὐδὲν ἠκούων, ὅλας
ἐκείνους ὁ κατακλυσμὸς οὐδεμίαν παρήγεν
ἐκτύπωσιν εἰς τὴν τῶν αἰσθήσεών μου.
Καὶ αὐτὴ ἡ ὀσσηρῆ μου, ἥτις ἄλλοτε
διεμαρτυρετο κατὰ τοῦ μέρους ἐκείνου, εἶ-
σις. Ὁ γοῦς, ὅστις διεθύνει κάποτε τὰς
αἰσθήσεις, πόσον ἦτο προσηλωμένος εἰς
τὰ τέρμα τοῦ δρόμου μου! Σπείδων, ἀσθ-
μαίνων, διαγκωνίζομενος πρὸς τὸ πλῆ-
θος, ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιὰ, διήλθον μέ-
γαν τὸξοειδῆ πύλην, καὶ εὐρέθην ἐντὸς
τοῦ μεγάλου Χανίου, ὅπερ ἐν τῷ μέσῳ
σχεδὸν τῆς ἀγορᾶς ταύτης προβάλλει τὰ
παχέα τεῖχος του, καὶ καθιστῶν τὸν ὁρό-
μον στενωπώτερον. Κατώθεν τῶν μεγάλων
πυλῶν τῶν Τουρκικῶν ζευγῶν εἶνε ἐγκα-
τεστημένος πάντοτε καφεπώλης τις, χρη-
σιμεύων καὶ ὡς θυρωρός.

— Πού εἶνε τὸ γραφεῖον τῆς «Αμαλ-
θείας»; τὸν ἠρώτησα.
— Μπλιμέμ, μοὶ ἀπεκρίθη, ἀγγλῶν βε-
βαιῶς, τί ἐσημκινεῖς ἢ ἐρώτησίς μου.
— Γάζετα, προσέθηκα ἐπεξηγῶν.
Ἔπεινε τὴν χεῖρα, καὶ μοὶ ἐδείξε πρὸς
τὸ βάθος εὐρυτάτης αὐλῆς.
Προῦχώρησα μὴ ἐννοήσας καλῶς τὸ
ὑπόδειχέν μέρος. Ἡ αὐλὴ τοῦ Χανίου, αὐ-
τὰ ἀνω κάτωμα περιελάμβανε τέσσαρας
σερὰς θαματιῶν, περιελαίετο ἐπίσης διὰ
τέσσαρας σειρῶν μπαζιῶν, ἐδῶ ἀπλω-
καὶ ἐνδύματα, ἐδῶ ἐγάνωνα χαλκώματα,
ἐκεῖ ἐκόπτον καπνὸν, πορρωτέρω σαιδάς.
Ἐπλησίασα πρὸς τὸν ζυλουργόν, καὶ τῷ

ἐπεκέλευσεν τὴν ἐρώτησίν μου. Οὗτος ἐξα-
κούσθων νὰ προηίξη:

— Δίπλα, μοὶ ἀπήντησε.
— Πῶς δίπλα; Παραπλεύρως εἰς ἐν ζυ-
λουργεῖον τὰ γραφεῖον τῆς «Αμαλθείας»;
Παραδοξὸν ἐσκέφθην. Καὶ εἶνε δυνατόν
νὰ γράφῃ τις ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν πριόνων;
Βραδύτερον ἢ πείρα μὲ ἐδίδαξεν, ὅτι ὑ-
πάρχουσιν καὶ ἄλλα ζυλουργικὰ ἐργα-
λεῖα, ἢ λίμα ἐπὶ παραδείγματι, πολὺ ἐ-
νοχλητικώτερα τῶν πριόνων, ἀλλ' ὅτι καὶ
ὑπὸ τὸν ἦχον τούτων συναθίξει τις νὰ
γράφῃ. Θὰ ἐνόμιζον, ὅτι μὲ περιέπαίξε,
ἀλλὰ τεμάχιον χάρτου, μίαν ἐπικεφαλὴν
τῆς ἐφημερίδος κολλημένη ἐπὶ τῆς θύρας
τῆς θύρας, μὲ ἔπεισε περὶ τοῦ ἐναντίου.
Ἐπέστηθον. Ἐλίγον κικλιδωτὸν ἐσω-
τερικῶς ἐσχημάτιζε μικρὸν προθάλαμον.
Προῦχώρησα δύο βήματα. Γέρον στοι-
χεοθήτης προέκυψε, καὶ μὲ ἠρώτησε κα-
λῶς ἀθῶς, τί ἐθέτουν.

— Ὁ κ. Συντάκτης; ὁ κ. Σαμιωτά-
κης;
— Εἶνε μέση, μοὶ ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τὸ
βλέμμα του κατέστη αὐστηρότερον. Ἄν
ἠρώτων μόνον τὸ ὄνομα, δὲν θὰ ἔφρουεν
ἴσως τὸ μεδίμα ἐκ τῆς μορφῆς του,
ἀλλὰ τὸ σιγῆτικὸν ἐκείνο τὸν κατεθροῦ-
νησε. Τὸ φύλλον ἐτίθητο ὑπὸ τὴν πιεστή-
ριον, καὶ ἐφαθεῖτο καμμίαν μεταβολὴν ὁ
πύχως.

Ἦκούσα «μέσα», καὶ ἠθέλησα νὰ προ-
χωρήσω, ὑπαθέτων, ὅτι εἰς τὸ βάθος,
ὅπισθεν τοῦ τυπαγραφείου, θὰ εὐρίσκετο
τὸ γραφεῖον.

— Μέσα ἐπαγέλαβε, δεικνύων μοὶ τὸ ἐ-
σῶθεν μέρος τοῦ ἐκ τῆς θύρας ἀρχομένου
κικλιδωτοῦ. Ἐστράφη, ἀνύψωσα τὸ
σῶμα ἐπὶ τῶν ἀκρονυγῶν ποδῶν μου, ἵνα
ἴδω διὰ τῶν ζυλινῶν κικλιδῶν, ἀλλὰ
τὸ ἀνάστημά μου ἦτο πολὺ βραχὺ ἀκούη.
Προῦχώρησα ἐν ἐτι βήμα, καὶ εὐρέθην ἐντὸς
αὐτοῦ.

— Παιδί μου, ἐξηκολούθησε, καὶ ἀγνω-
στὸς ἀν' ἐμοῦ ἦσο, θὰ σοῦ ἔλεγα τὸ αὐτό.
Πόσον μᾶλλον σύ, ὁ ὅποιος εἶσαι τόσο φί-
λος τοῦ υἱοῦ μου! Δὲν θέλω νὰ σε ἀπο-
θαρρῶναι, καὶ δι' αὐτὸ οὐδὲ ἀναγινώσκω
κἄν τὸ ἄρθρον σου. Τὸ θέμα σου εἶνε κα-
λόν, καὶ σε τίμα. Ἀλλὰ... δεκαεπτά-
ριον ἐτῶν παιδί.

— Δεκαπέντε διέκοψα ἐρυθριῶν.
— Ἔστω καὶ δεκαπέντε, ἀπέλαβε μει-
διῶν. Δὲν εἶνε ἀρεστὰ διὰ καὶ γράφῃ τις.
Μόλις τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ νὰ ἐννοῖ ἀνα-
γινώσκων. Ἐργάσθητι πρῶτον. Μελέτησε
πολλὰ βιβλία, καὶ πρὸ πάντων τὸ βιβλίον

του κόσμου. Η δημοσιογραφία δὲν εἶνε πράγμα τόσο ευκόλον, ὅσον νομίζομεν. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ γράφω τριάντα ἔτη πρὶν γεννηθῆς, καὶ ὅσον ἐξακολουθῶ, τόσο εὐρίσκω δυσκολώτερον τὸ ἔργον μου αὐτό. Ἐπειτα ἐξέτασέ το καὶ ὑπὸ μίαν ἄλλην ἐποψίν.

Ἡκροώμην σιωπῶν.

— Τὰς ἐφημερίδας τὰς ἀναγινώσκουσι καὶ γέροντες. Σοῦ φαίνεται ὀρθὸν νὰ παρουσιάζηται ἕνας νέος — ἄς μοι εἰπῶ παιδί ἀφοῦ σὲ πειράζει αὐτό — καὶ νὰ τοῖς ἡμι-λῆ, καὶ νὰ τοὺς διδάσκῃ, καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάζῃ θέλοντας καὶ μὴ νὰ τὸν ἀκούω-σιν; Ἐπειδὴ μοι ἐξωμολογήθησιν τὴν κλι-σιν σου πρὸς τὸ γράφειν, δι' αὐτὸ σοῦ τὰ λέγω ὅλα αὐτά. Ἄφησε νὰ περάσουν τὸ ὀλιγώτερον δέκα ἔτη ἀκόμη, καὶ θὰ εἶδῃ πόσον θὰ μεταβληθῶν αἱ ἰδέαι σου. Ἄν θῆλῃς, φύλαξε καὶ τὸ ἄρθρον σου αὐτό, ἀλλὰ μὴ γράψῃς ἄλλο ἕως τότε. Ἀνεγί-νωσκέ τὸ κάθε ἔτος, καὶ θὰ τὸ βλέπῃς κάθε φορὰν χειρότερον. Κάθε φορὰν θὰ ἀνακαλύπτῃς καὶ ἀπὸ ἕν λάθος, καὶ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς.

— Καὶ τώρα σὲ εὐχαριστῶ, ἐπιθυ-ρῶς.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ αισθάνεσαι πικρίαν κατ' ἐμοῦ. Μὴ λέγῃς ὅχι. Τὴν ἡσθάνθη καὶ ἐγὼ ἄλλοτε, ὅτε ἤμην νέος... ὅχι ὁμως ἄλλον σὺ.

«Μόνον τολμηρὸς ἤμην τόσον... Τότε μάλιστα δὲν εἶχον κανένα σκοπὸν νὰ ἀσπασθῶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἐκ τύχης εἰσῆλθον, καὶ ἔμεινα. Ἀλλὰ σὺ ἂν δὲν ἀλλάξῃς αὐριον σκοπὸν, πρέπει νὰ γνω-ρίζῃς, τί εἶνε. Δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τὰς πι-κρίας του. Κάθε ἄλλο ἴσως ἔχει ὀλιγωτέ-ρας, ἀλλ' αὐτὸ ἔχει καὶ εὐχαριστήσεις πολλὰς, ἠθικὰς πρὸ πάντων. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀκόμη δημοσιογράφους. Μῆτε ἐγὼ δὲν εἶμαι. Ἐπειδὴ δὲν ἀναλαμβάνουσι ἄλλοι, γράφομεν ἡμεῖς. Ὁ δημοσιογρά-φος εἶνε εἶδος λύχνου, προωρισμένου νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ διὰ νὰ φωτίσῃ, πρέπει νὰ ἔχη ἔλαιον. Ἐνας νέος πόσον ἔλαιον ἔμπορεῖ νὰ ἔχη; Ὅσον καίει τις, ἄλλο τόσον πρέπει νὰ ποιμ-θεύηται διὰ τῆς μελέτης καὶ διὰ τῆς σκέψεως. Πρόσεξε ὅχι τώρα, διότι τώρα οὐδὲ λόγος πρέπει νὰ γίνεται, ἀλλὰ βρα-δύτερον καὶ πολλὴν προμήθειαν νὰ ἔχῃς, καὶ συνεχῶς νὰ τὴν ἀναπληρῇς, καὶ νὰ τὴν αὐξάνῃς, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ εἶσαι λύ-χνος διὰ τὸ ὑπόγειον...»

«Σὺ εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος, ὥστε νὰ ἐνοήσῃς τώρα τοὺς λόγους μου. Ἄν τοὺς ἐνθυμῆσαι, πιθανὸν νὰ τοὺς ἐνοή-σῃς ἀργότερα, καὶ τοῦτο, ἂν πράγματι ἐκ κλίσεως φέρεσαι πρὸς τὴν δημοσιογρα-φίαν. Ἀλλὰ τίς οἶδε πόσους σκοποὺς θὰ μεταβάλλῃς μέχρις ὅτου ἔλθῃς εἰς ἡλι-λίαν; Πόσα ωραιότερα, ἀκωπώτερα, ἐπι-κερδέστερα στάδια θὰ ἀνοίχῃσι πρὸ σοῦ καὶ ποτὸν ἐκ τούτων θὰ προτιμήσῃς;

«Δὲν θέλω νὰ σε ἀποτρέψω, ἐξηκο-λούθησε μετὰ βραχείαν σιγὴν, καίτοι εἴ-σαι πολὺ μικρὸς, ἢ ὥστε νὰ βασισθῇ τίς ἐπὶ προσωρινῆς ἴσως καὶ ἐπιπολαίας σκέ-ψεως σου, καίτοι... οὐχὶ ἡ κλίσις πάντο-τε, ἀλλὰ... τὸ περὶ τὸν μαλλον θέτε...»

«Ἐν ὄψει μοι ὄμιλε, ὀλην τὴν προσο-χήν μου εἶχον προσηλωμένην ἐπ' αὐτοῦ. Δὲν ἔφησεν οὐδέμιαν λέξιν σου, καὶ μὲν διὰ τὴν ὀλιγότητά σου, ὅτι ἐπὶ μικρὸν διεκόπτε τὸν λόγον σου, περὶ τὴν ἄνευ τὴν γλοκίαν μωρητή σου. Τόσα ἔτη παρηλθόν ἔκοτε, καὶ ὁμοίωτόν σου ἐντυπώσεις μοι ἄ-φικεν ἢ σκηπὴ ἐκείνη, ὥστε νομίζω, ὅτι καὶ σῶρος ἐπὶ εὐρακίαι πρὸ τοῦ εὐγε-νοῦς πρόσβυτον, ὅτι ἡ γλοκία καὶ σκα-τείνῃ φωνῆ σου ἀντηχεῖ ἀκόμη εἰς τὰ ὠτὰ μου.»

«Ἐνῶπις πρὸς σιγήν, ὅτι μετεβλήθη τὸ περιχρὸν γράφειν, ὅπερ κατὰ τὰς ἡ-μέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου τὸν ἐδέ-χετο. Νὰς μοι ἐφαίνετο πλέον τὸ μικρὸν διαχωρισμὸν τῶν κιγκλιδίων. Ἡ μικρὰ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐπιλωμένα ἀτάκτως χειρόγραφα καὶ δοκίμια καὶ τεμάχια κύκλου χάρτου καὶ βιβλία μοι ἐφαίνετο ὡς βωμὸς ἱερῆς, ἐν ἧν ἀντικείμενον μόνον ἐκκηλίδου. Τὸ ἐπὶ ὀλίγον χάρτου, ἐπιμελῶς διπλωμένον, χειρόγραφον τοῦ ἄρθρου μου.»

«Ἐκτοτε ὁμως ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος πα-ρήρητο, ἐπὶ τοσοῦτον αἱ περὶ τοῦ ἄρθρου μου προρήσεις τοῦ ἐπηλήθευον. Λυπού-μαι μόνον, ὅτι τὸ ἀπώλεσα. Ἀλλὰ δὲν ἐλητήμονσα οὐδὲ λέξιν ἐκ τῶν σοφῶν συμ-βουλῶν τοῦ ἀειμνήστου Σαμιωτάκη, εὐ-γνωμόνως δὲ τὰς ἀντιῶ ἐκ τῆς μνήμης μου, ἐν ἧς καὶ κειμήλια τὰς ἐφύλασσον, ἵνα τὰς δημοσιεύσω εἰς μνημόσυον σου ἐπὶ τῇ αὐριον τελομένην πεντηκονταετηρίδι τῆς πνευματικῆς του θυγατρὸς.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Κι' ἀπὸ τὰ δύο γλοκίτατα παιδιά μου Ἐνῶπις μὲ μίᾳ μου εὐφραίνου τὴν καρδίαν. Ἐἶνε τὰ δύο φρεσὶ ἢ τῇ φαντασίᾳ μου.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

«Ὅταν ἀκούω ἢ τὴ θύρα νὰ κτυπῇ Ὁ Ἄγγελος, τὸ τέκνον τὸ γλοκί μου, Κι' ὅπως τὸν εὐρῶ ν' ἀκολουθῇ Τὸ τρίτον τὸ παιδί, τ' ἀγαπητό μου, Ἄνοιγναι, καὶ τὰ σπῖγγα ἢ τὴν ἀγκάλη, Τ' ἀσπῆνον ἢ τὰ χεῖρα μου μὲ μία Καὶ τὰ φίλῳ ἢ τ' ὀλοφάνθο κεφάλι.»

ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Τοιαύτας παρατη-ρήσεις προτιθεῖμαι καὶ γὰρ νὰ ἐκδίδω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁσάκις μου καταβῇ κατὰ τὸ λόγιον τοῦ ἀνεκταλήτου συν-τάκτου τοῦ παρ' ἡμῖν «Ραμμου», καὶ ὀ-νομαζῶ αὐτὰς «Ἀρθροίαι».

Ἡ λέξις εἶνε ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀ-χρηστων εἰς τὴν χυδαίαν ἡμῶν γλῶσ-σαν καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν; καίτοι ση-μαίνει ἐντομον ὡς τὴν σφήκα γνωστὸν, μάλιστα δὲ καὶ τοῦτο τῶν σταφυλῶν, ὅ-ταν ὀριμάσῃσιν. Ἡ χυδαία γλῶσσα ἡ-κουσα νὰ τὸ ὀνομαζῇ «ἀμμουρα». Πολ-λοὶ τὸ συγγέουν μετὰ τῆς σφηκῆς, ἀλλ' εἶνε δις μεγαλῆτερον αὐτῆς; καὶ φέρει περὶ τὸ σῶμα κιτρινοῦ καὶ ἐναλλάξ ἐρυ-θροειδῆς κύκλους. Ἐχει δὲ καὶ τοῦτο κέντρον εἰς τὰ ὀπίσω καθὼς ἡ σφήκῃ, πολλοῦ ἀλγους πρόξενον ἐπὶ τινα ὄραν καὶ ἐξοιδίσκον, ἀλλ' ἀκίνδυνον.

Μὴ τίς μ' ἐκλάβῃ θέλοντα νὰ εἰπῶ με-ταφορικῶς διὰ τῶν «Ἀρθροίαι» μου, ὅτι καὶ αὐτὰς κεκτόσῃσι θὰ γίνωνται πρόξενον ἀλγους πολλοῦ οὐδόλου; καὶ οὐδὲ ὀλι-γοῦ διότι θὰ ὀνομαζῶ τότε Σκρίπας μάλ-λον τὰς παρατηρήσεις μου; ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἀκούωνται πε-ριβομβοῦσαι εἰς τὰ ὠτὰ τῶν Ἀθηναίων, πρέκριντα τὸ ὄνομα, ὅπερ ταῖς ἔδοσα.

Δέχθητε σήμερον ἐν τῇ «Ἐβδομάδι» μίαν ἢ δύο τούτων, καὶ ὁσάκις ἂν σὰς φανῇ πᾶν μονότονος ὁ βόμβος, ἀποσο-θεῖται αὐτὰς διὰ τοῦ μανδηλίου καὶ μόνου ἔξω τοῦ ὑμετέρου παραθύρου εἰς τὸν ἀέρα τὸν λίθα, ὅστις μὰς ἔτρεξε κατ' αὐτάς.

I. ΙΣΙΔΩΡΙΑΣ ΣΚΥΛΙΑΣΣΗΣ

Χαριέστατον ὄντως εἶνε τὸ ποιημάτιον «Λαὸς καὶ Βασιλεὺς», τὸ δημοσιευθὲν διὰ τοῦ τῆς 17 ἰουλίου φύλλου τοῦ «Ρα-πακῆ». (Ὅτω γράφω τὰν «Ραμπαγᾶν», ἐπειδὴ πρὸς ταύτην τὴν γραφὴν μάλλον συνηγεῖ ἡ γαλλικὴ προφορὰ «Rabagas», οὐχὶ δὲ «Rambagas»).

«Ὅση μωρὸς εἶν ὁ λαὸς, τόση θαρρὸς πῶς θέλει ἔλινος δραγάτης νὰ φρουρῇ μεσ' ἐς τὸ δικὸν τ' ἀμπέλι, ἀλλήνη νὰ τοῦ τρυγῇ τὸ κρασσοστάφυλόν του, καὶ νὰ τ' ἀφῆν μοναχὰ τὸ ξεροσταφυρὸν του.»

κτλ. κτλ.

Ναί, ἀλλ' ἡ χαριέσσα παραβολὴ παρα-παίει προφανῶς ὁ δραγάτης τίθεται χά-ριν τῆς προφυλάξεως μάλιστα καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀμπελίου δὲν εἶνε δὲ αὐ-τὸς ὁ τρυγῶν, οὐδ' ὁ τρώγων τὸ κρασσο-στάφυλον. Ἐχει μόνον ἕνα μισθόν, ἐπειδὴ πῶς ἄλλως; Ἄν δὲ καὶ μὲ τὸν δραγάτην, ὡς βλέπομεν καθ' ἐκάστην, τρυγᾶται καὶ τρώγεται λάθρα ὑπὸ τούτου κ' ἐκείνου τὸ κρασσοστάφυλον, τί θὰ ἐγίνετο ἄνευ αὐτοῦ; Οὐδὲ παραφυλλίς ἴσως θὰ ἔμε-τεν εἰς τὰ κλίμακα. «Πιάσε τ' ἀμπέλιον μὰς ἄνευ δραγάτου!»

Ὅταν ἀνάγκη πῶς δραγάτου, καὶ ἔξω μάλιστα, ὅπως μὴ μὰς παρενο-χλῶσι πολλοὶ μυστηριεῖς τῆς θέσεως. «Τὸν δὲ Κράτου; τὸ σμῆρον εἰς καὶ μόνος βασιλεὺς.»

Ναί, ἀλλ' ἡ χαριέσσα παραβολὴ παρα-παίει προφανῶς ὁ δραγάτης τίθεται χά-ριν τῆς προφυλάξεως μάλιστα καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀμπελίου δὲν εἶνε δὲ αὐ-τὸς ὁ τρυγῶν, οὐδ' ὁ τρώγων τὸ κρασσο-στάφυλον. Ἐχει μόνον ἕνα μισθόν, ἐπειδὴ πῶς ἄλλως; Ἄν δὲ καὶ μὲ τὸν δραγάτην, ὡς βλέπομεν καθ' ἐκάστην, τρυγᾶται καὶ τρώγεται λάθρα ὑπὸ τούτου κ' ἐκείνου τὸ κρασσοστάφυλον, τί θὰ ἐγίνετο ἄνευ αὐτοῦ; Οὐδὲ παραφυλλίς ἴσως θὰ ἔμε-τεν εἰς τὰ κλίμακα. «Πιάσε τ' ἀμπέλιον μὰς ἄνευ δραγάτου!»

Ὅταν ἀνάγκη πῶς δραγάτου, καὶ ἔξω μάλιστα, ὅπως μὴ μὰς παρενο-χλῶσι πολλοὶ μυστηριεῖς τῆς θέσεως. «Τὸν δὲ Κράτου; τὸ σμῆρον εἰς καὶ μόνος βασιλεὺς.»

Ὅταν ἀνάγκη πῶς δραγάτου, καὶ ἔξω μάλιστα, ὅπως μὴ μὰς παρενο-χλῶσι πολλοὶ μυστηριεῖς τῆς θέσεως. «Τὸν δὲ Κράτου; τὸ σμῆρον εἰς καὶ μόνος βασιλεὺς.»

λέγει ὁ Racine, ἐν τῇ τραγωδίᾳ Τηθ-βαίδη.

«L'intréret de l'Etat est de n'avoir qui un roi, Allως τε δ' ἐρωτήσατε τοὺς ἐν Ἀ-λεξανδρείᾳ τραπεζίτας, διατί φέρουν Μαυ-ροβουινιώτας, μὴ προκρίνοντες τοὺς ἐγ-χωρίους, νὰ φρουρῶσι τὰ καταστήμα-τά των;

Μὴ πλανώμεθα πλέον. Τὰ εἶδομεν μετὰ τὸν Καποδίστριαν, καὶ τὰ εἶδομεν μετὰ τὸν Ὀθωνα, ὅτε ἡ Τράπεζα κατέ-στη ὁ τελικὸς τῆς μεταβολῆς σκοπὸς, καὶ οἱ φανοὶ τῆς πόλεως ἐκρίθησαν ὑπὸ τῶν σωτήρων ὡς τῆς ἐσχάτης ποιότης ἐ-νόχοι.

Τίς εἶδαζε τοὺς ὀδηγοὺς τῶν τροχιο-δρόμων, ὅτι αἱ ἀποδείξεις, ἃς δίδουν εἰς τοὺς ἐπιβάτας ἐπὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀ-γωγίου τῶν λέγονται εἰσιτήρια;

Μὴ πρόκηται περὶ εἰσόδου εἰς θέατρον, εἰς Μουσεῖον, εἰς Πινακοθήκην, εἰς αἰθου-σαν ἢ εἰς χῶρον ἐν γένει περιφρακτον, ἀνοιγόμενον εἰς τὸ δημόσιον, ὅπου εἶνε χρεια νὰ ἐφοδιασθῇ ἕκαστος δι' εἰσιτη-ρίου πρὸς τὸ εἰσεῖναι;

Ὅχι, ἀλλ' ἤδη ὁ ἐπιβάτης ἀνέβη, ἤδη ἐπέβη εἰς ἀμαξάν, ἐκάθισεν εἰς ἐδῶλιον εἰρημαμάξης, καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ πλη-ρώσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἀποδεικτικὸν τῆς πλη-ρωμῆς.

Ἐπιβατήριον λοιπὸν, καθὼς εἰς τὰ πλοία. Διατί εἰσιτήριον; Μὴ ὅταν ἐπι-βαίνωμεν εἰς ἀμπύλου πρὸς ἀναχώρησιν μὰς ζητοῦνται εἰσιτήρια ἀντὶ ἐπιβατη-ρίων; δὲν πιστεύω ἐκτός ἂν καὶ οἱ τῶν ἑλληνικῶν ἀτμοπλοίων θαλαμηπόλοι παῖδες εἰδιδάχθησαν νὰ λέγωσιν εἰσιτήρια τὰ billets de passage, ὡς ἂν ἦσαν bil-lets d'entree διότι πολλὰς καὶ ἄλλας λέξεις παρεδέχθη ἀβασανίστως τὸ δημό-σιον, καὶ ταύτας ἐπαγίωσεν ἡ ἕξις οὐ-τως, ὥστε ἄλλο παρ' ὅ, τι ἐσημαίνον παρὰ τῇ δημιουργίᾳ αὐτῶν ἀρχαιοῦς θέλομεν ἡμεῖς νὰ σημαίνωσιν — ἡμεῖς! ἡμεῖς!

Λυπηρὸν πρῶγμα. Εἰς τὸ νέον Φάλη-ρον, ὅπου Ἀθηναῖοι τε καὶ Πειραιεῖς συ-νέρχονται, ὅπως ἀναπνεύσωσιν, ἐστήθη κατ' αὐτάς νέα παγὶς δελεαστικῆ, ἄλλη παρὰ τὴν τῶν γαλλικῶν μελοδραματίων αὐτὴ πρὸς τὰ ἦθη, ἢ δὲ νέα πρὸς τὰ βα-λάντια τῶν περιπατητῶν.

Μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ ἐκεῖ ξενοδο-χείου μετεβλήθη εἰς κυβευτήριον, οἷον τὸ τῆς ρο-λίνης, ἀλλὰ νέου εἶδους ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀθῶς παιδιᾶς, καὶ ἰδοὺ αὐτῆ.

Εἰς μίαν τράπεζαν εἶνε κεχαραγμένοι ὀκτὼ κύκλοι παραλλήλοι, ἐφ' ὧν διὰ μη-χανισμοῦ τρέχουν ὡς ἀπὸ ρυθμοῦ ὀκτώ τεχνητὰ ἱππάρια, ὀρμώμενα ἀπὸ μίαν κοι-νῆς ἀφετηρίας, ἢν σχηματίζει ἀκτὶς δια-τέμνουσα καὶ τοὺς ὀκτὼ κύκλους.

Οἱ κύκλοι οὗτοι εἶνε ἠριθμημένοι ὁ ἐξώτατος φέρει ἀριθμὸν 1, ὁ ἐνδύτατος ἀριθμ. 8.

Θέλει νὰ παίξῃς; Οὐδεὶς σὲ παρακινεῖ, εἰμὴ τὸ τῶν ἄλλων παραδειγμα, τοῦθ' ὁ-

περ ἀρκετὸς πειρασμός. Πληρόνεις λοιπὸν μίαν δραχμὴν καὶ λαμβάνῃς ἕνα ἀριθμὸν ἄλλος ἄλλον καὶ ἄλλος ἄλλον, καὶ οὕτω πωλοῦνται τάχιστα καὶ οἱ 8 ἀριθμοί.

Ἐγὼ καλῶς. Τότε τὰ ὀκτὼ ἱππάρια συναγόνται ὅλα εἰς τὴν κοινὴν ἀφετηρίαν, βάλλονται συγχρόνως εἰς κίνησιν περιστρο-φικὴν διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν τράπεζαν χειροκι-νήτου μηχανισμοῦ, καὶ μετὰ τινὰς γύ-ρους τὸ μὲν ἴσταται ταχύτερον, τὸ δὲ βραδύτερον. Τὸ σταθὲν πλησιέστερον τῆς ἀφετηρίας — καὶ μὴ ὑπερβᾶν ὁμως αὐ-τὴν — ἐκεῖνο ἐκέρθησε, καί, ἂν νύτυχῃ-σες νὰ ἦσαι σὺ ὁ κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ του, τότε ἀντὶ τῆς μίαις δραχμῆς σου, πληροῦνται σοι δραχμαὶ ἐπτά! Πλὴν ση-μείωσον, ὅτι ἡ μίᾳ τῶν ἐπτὰ τούτων εἶνε ἡ τὴν ὀποῖαν κατέθεσες ὥστε κερδαίνεις μόνον 6 δραχμάς; ἄλλως χάνεις τὴν δραχ-μὴν σου, ὁ δὲ κύριος τῆς τραπέζης, εἴτε ἂν χάσῃς, εἴτε ἂν κερδήσῃς, θὰ λάβῃ πάν-σοτε ὡς τίμιος μεσίτης τὴν μεσιτείαν του; δηλαδή τὴν μίαν τῶν 8 δραχμῶν, αἰτινες κατετέθησαν ὑπὸ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων, δικαίωμα

νόμηναι ἢ σμικρυνόμεναι ἀναλόγως τῆς θέσεως, ἢ ἐλάμβανον πρὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἐν μίῳ τῆς περιβαλοῦσης τὸν γειτονικὸν βράχον ὀμιχλώδους ἀτμοσφαιρας.

Οὗτοι βεβαίως ἦσαν οἱ αἰτίαι τῆς φρικώδους συμφορᾶς. Ρίγος ἠσθάνοντο πρὸ τῆς θέας τῶν σωμάτων των, ἅτινα καθ' ἑκάστην στιγμήν προσελάμβανον φανταστικώτερα μεγέθη. Ὅτε μὲν ἐνόμιζες, ὅτι βλέπεις παιδίον μικρὸν, ὅτε δὲ γίγαντα τεράστιον. «ὦ! βεβαίως, οἱ δαίμονες ἦλθον καὶ κατέκριναν πλησίον μας!»

Γ'

Ἀνέλθωμεν ἤδη ἐπὶ τοῦ βράχου, ἵνα καὶ ἐκεῖ ἴδωμεν ἄλλην σκηνὴν συμφορᾶς: ὁ πατὴρ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θάλασσαν σφίγγων τοὺς γρόνθους, ἢ μήτηρ ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ μικροτέρου τέκνου τῆς καὶ ὀλοφύρετό καὶ παρελάλει.

— Ἄν δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ φοβερὰ τρικυμία, θὰ ἐσώζετο ἡ χαριτωμένη μου κόρη! Ποῖος τώρα θὰ εἶνε ἡ ἐλπίς τῶν γηραιῶν μου; Ἐξύπνησε, ἀγαπητόν μου παιδί, ἐξύπνησε νὰ ἴδω μίαν φορὰν ἀκόμη τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς σου, ἐξύπνησε διὰ νὰ ἴδω, ὅτι παίζεις μὲ τὴν κἀλήν σου μητέρα. Ὅχι, κανεὶς νὰ μὴ εἴπῃ, ὅτι ἀπέθανε τὸ παιδί μου! Ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, θὰ λέγῃ ψεύματα. Τὸ παιδί μου ζῆ! τώρα θὰ ἐξυπνήσῃ. Ἴδετε τὰ χρυσαῖα μαλλιάκια τοῦ πῶς τὰ κινεῖ ὁ ἀνεμος. Ἴδετε, ὅτι ἔχει ρόδα ἀκόμη εἰς τὴν ὄψιν του. Γελᾷ! τώρα θὰ ἐξυπνήσῃ ἡ χαριτωμένη μου κόρη. Ἐλα, παιδί μου, μὴ μὲ τυραννῆς, μὴ τυραννῆς τὴν μαουὺλά σου. Καὶ νεκρὰ νὰ ἦσιν, ἡμποροῦσαν νὰ σὲ ἀναστήσουν τὰ θερμά μου φιλήματα, τὰ θερμότερά μου δάκρυα. Ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου πῶς εἶνε θυμωμένος, ἀνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ ἴδῃς τὸν μικρὸν σου ἀδελφόν, ὅπου ρίπτει πέτρας εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν κακίαν τῆς. Ἡ θάλασσα αὐτὴ σ' ἐσκότωσε, παιδί μου.

Καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ θλιβούσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ πτώμα τοῦ τέκνου τῆς, ἐξηκολούθει θρηνοῦσα γοερώς ὁ δὲ ἀλιεύς, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἰστάμενος, δὲν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης. Ἐμυκάτο ἐτι ἐκεῖ πέραν ἡ τρικυμία, ἔπνεεν ἐκεῖθεν σφοδρὸς ὁ ἀνεμος, εἰς αὐτὸν δέ, ὅστις ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς θλιψέως του, εἰς αὐτὸν ἔφηνε τὴν φροντίδα νὰ ζηρήσῃ τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα δάκρυα.

Πορρωτέρω ὁ μικρὸς ἀδελφὸς ἀγνοῶν ἐτι, ὅποιον καὶ αὐτὸς ὑπέστη συμφορὰν, ἐξηκολούθει ρίπτων χάλκας κατὰ τῆς θαλάσσης καὶ ἀνεπῆδα μετὰ χαρᾶς, ὅτε τις τούτων δεξιώτερον ριπτόμενος ἐφῆπτετο τοῖς ἢ τετράκις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ δὺσμοῖρον ἠγγόνει, ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀδελφὴν!

Δ'

Κάτω, ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἀνεκλυσιζόμενη ἡ

ἀέμβος, τὰ κύματα εἶχον κομίσῃ παχέα στρώματα ἄμμου. Διὰ τεμαχίου τεθραυσμένης κόπης ἤνοιξε λάκκον βαθὺν ὁ ἀλιεύς καὶ ἐν αὐτῷ ἐναπέθεσε τῆς θυγατρὸς τοῦ τὸ πτώμα πρὶν δ' ἐτι, ὁ ἀέρος τοῦ κύματος ἔλθῃ ν' ἀσπασθῇ τὸ νεκρὰ κενὸν μνήμα, τὰ δάκρυά του καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς εἶχον ρέουσα ἄφθονα ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ἐν ᾧ τὸ τεμαχίον τῆς κόπης μετασχηματισθὲν εἰς σταυρὸν ἐδήλου, ὅτι ἐκεῖ ἐκοιμάτο ἡ κόρη τοῦ ἀλιεύς.

Ἐπειτα ἡ τρικυμία ἐκόπασεν. Ἡ θάλασσα μεταβλήθη καὶ πάλιν εἰς κάτοπτρον ἀντανάκτων τὸν Ὀυρανόν. Τοῦς ἀστέραις παρίσταν ἐν αὐτῷ μεγάλα ἀπαστράπτοντες ἰχθύς, πηδῶντες ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ὡς διαττόντες καὶ βυθίζόμενοι αὐταστικαί. Τοῦ ἡλίου τὰς θερμὰς ἀκτίνας δὲν καθίστα ἕλεον ὠχρότερας ἢ ὀμίχλη, καὶ ἡ γλυκεία αὔρα, ἡ διαδεχθεῖσα τοὺς λαίλαπας, ἔσπευδε νὰ παρηγορήσῃ διὰ τῶν μυροδόλων πνοῶν τῆς τοὺς ἀτυχεῖς τοῦ χωρίου κατοίκους.

Ἡγνόνουν οὗτοι τὴν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐνσκήψασαν συμφορὰν ἠγνόνουν, ὅτι πτωχὸς ἀλιεύς ἔθαψεν ἐκεῖ τὴν θυγατέρα του ἠγνόνουν, ὅτι ὀλβία τέως μήτηρ ἔχυσεν ἐκεῖ τὰ πικρότερα τῶν δακρύων τῆς ἐν μόνον δὲν ἠγνόνουν, ὅτι ἡ καταιγὶς ἀνήρπασε τὰς στέγας τῶν καλυβῶν των, ὅτι ὁ ἀνεμος ἀπέσπασε τὰ δένδρα των, ὅτι οἱ δαίμονες ἀπεδιώξαν τὰ κτήνη των, καὶ ἦσαν βεβαίαι, ὅτι οἱ δαίμονες οὗτοι ἦσαν αἱ ἐπικατάρτοι σκιά, ἃς ἔβλεπον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς θεομηνίας ἐπὶ τοῦ ἀνεστραμμένου βράχου.

Α, ὁ κατατραμένος βράχος, ὁ κατατραμένος βράχος ἐψιθύριζον, καὶ ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ε'

Δὲν παρήλαθε πολὺς καιρὸς, ἐν ἔτος ἀκριβῶς εἶχε διαρρέυσῃ καὶ νέα καταιγὶς ἠπειλήσει τὸ χωρίον. Βύτυχως αὕτη παρήλαθεν ἀκινδύνως, ἐνστικτικῶς ὁμοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν χωρικῶν ἔστρέφοντο μεθ' ὅλην τὴν πρόληψιν ἐπὶ τοῦ κατατραμένου βράχου, καὶ ἀκινδύνως κατὰ τὰ ἀπειλητικὰ ἐκεῖνα τῆς νέας ἰσως συμφορᾶς προαγγέλματα διέκρινον ἐπὶ τοῦ βράχου τρεῖς σκιάς κινουμένας « εἶνε οἱ δαίμονες ἐπανήλθον. Θεέ μου, φύλαξε τὸ χωρίον ». Καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸ αὐτὸ πάλιν συνέβη ἦσαν αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ σταφυλαὶ προκύπτουσιν ὑπὸ τὰ φύλλα τῶν κλημάτων ἦτο ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ἡμέρα γίνεται ἰση πρὸς τὴν νύκτα. Τὸ ἐνεθυμούντο καλῶς. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας μόνον θὰ εἶνε ὄρατοι οἱ δαίμονες ἐπὶ τοῦ Κατηραμένου Βράχου. Ὅπως καὶ πέρυσιν, οὕτω καὶ ἤδη θὰ ἤνοιξε πάλιν ὁ βράχος, ἵνα ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ἐγκάτων του αἱ κολασμένα τῶν ψυχῶν.

Τέσσαρα, πέντε, ἕξι, δεκάπεντε ἔτη παρήλθον, καὶ πάντοτε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου ὁ ἀνεμος καθίστατο σφοδρότερος, τὰ κύματα ἀγριώτερα. Ἰσως τοῦτο συνέβαινε καὶ ἄλλοτε

ἄλλ' οἱ πρεσβύτεροι δὲν τὸ εἶχον παρατηρήσει. Τὸ χωρίον μὴ λησιμονοῦν τὴν συμφορὰν κατελαμβάνετο τότε ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου ὄλοι, γέροντες καὶ νέοι προησθάνοντο τὴν ἐπάνοδον τῶν δαιμόνων, καὶ πράγματι καθ' ἑκάστον ἔτος ἐπατήρχοντο οὗτοι: τὰ δὲ δεῖλα τῶν χωρικῶν βλέμματα ἐνστικτικῶς στρεφόμενα ἀνεκλύπτον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅτε μὲν μὲ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, ὅτε δὲ τεραστίους, διότι τὰ σώματά των κατακλυζόμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἐλάμβανον ὑπερφυσικὰ φαντασιώδη μεγέθη.

Ζ'

Ὁ πτωχὸς ἀλιεύς οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν ἐπὶ τοῦ κοιλωματος τοῦ βράχου ταφεῖσαν θεατέρα του. Ἠρχετο ἀκριβῶς καθ' ἑκάστον ἔτος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς ἐπιβαίνων τῆς ἀλιευτικῆς του λέμβου, καὶ συνοδεύόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του, ἵνα χύσωσιν ἐν δάκρυ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἄμμου, ἢν ἐκάλυπτε τοῦ βράχου τὸ κοιλωμα καὶ ἠγίαζεν ὁ ἐκ κόπης σταυρὸς.

Ἡ μήτηρ ἔφερον ἄνθη, ἵνα ράνη δι' αὐτῶν τὸ προσφιλὲς μνήμα, ἄνθη εὐώδη, συλλεγέμενα ἐκ τῶν ἀγρῶν τῆς πατρίδος τῆς. Τὰ ἔριπτεν ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκοιμάτο πλησίον αὐτοῦ, συλλογιζομένη τὴν θυγατέρα τῆς, ὀνειροπολοῦσα αὐτὴν δεκαεπταετίδα πλέον μὲ μεγάλας ξανθοὺς πλοκάμους, φάρα γαλανὰ ὄματα, ὑψηλὸν ἀνάστημα, χαλκίην τεῖνόμενα αὐτῇ πρὸς ἀσπασμόν, καὶ ἐφαντάζετο, ὅτι κοιμωμένη τὴν ἔθλιβεν εἰς τὰς μητρικὰς τῆς ἀγκάλας. Ὅτε τὴν πρῶταν ἠγείρετο τ' ἄνθη δὲν ὑπῆρχον πλέον ἐπὶ τοῦ τάφου. Τὰ κύμα τῆς ἀμπώτιδος ἦλθε τὴν νύκτα νὰ τὰ παραλάβῃ ἄλλ' ἡ μήτηρ ἦτο βεβαία, ὅτι τὰ συνήγαγεν ἡ θυγατὴρ τῆς, διότι τὴν εἶδε κατὰ τὴν νύκτα ἐχούσαν δι' αὐτῶν κεκοσμημένην τὴν παρθενικὴν τῆς κεφαλὴν.

Ὁ δὲ υἱός, ὁ ἀδελφὸς τῆς θρηνομένης, καθήμενος ἐπὶ τοῦ βράχου ἐβύθιζε τὸ γλυκὺ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὡς εἰ ἤθελε δι' αὐτοῦ ν' ἀποσπᾷται ἐκεῖθεν τὴν ἀδελφὴν του, ἵνα ἐννοήσῃ ἔστω καὶ ἅπαξ, ἔστω καὶ ἀναγκαλιζόμενος ἐν πτώμα, ποῖαν χαρὰν αἰσθάνονται ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀδελφὴν. Εἶτα λαμβάνων εἰς χεῖρας τὴν κιθάραν του, συνάδευε διὰ τῶν ἠδέων ἤχων τῆς ἄσμα τὸσον περιπαθεῖς, τὸσον συγκινητικόν, ὅστε ἂν εἰς αὐτὸ δὲν συνεκέντρουτο ὅλη ἡ προσοχή του, θὰ ἤκούεν ἐν ἐκάστῃ στροφῇ ἕνα στεναγμὸν βαθὺν τοῦ ἀγρυπνοῦντος πατρὸς, ἕνα ὀλοφύρμιον τῆς θρηνοῦσης μητρὸς του.

Γ'

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ γλυκὸς αἰοὶδὸς θὰ ἐγένετο στρατιώτης. Τίς ἐγίνωσκεν, ἂν θὰ ἐπανήρχετο πάλιν, ἵνα θρηνηθῆσθαι πὰρ τὸν τάφον τῆς ἀδελφῆς του! Ἡθέλησε νὰ γνωρίσῃ καλλίτερον τὰ περίξ τοῦ βράχου: Κρατῶν τὴν κιθάραν τοῦ προὔχωρσεν

ἐφ' ἱκανόν. Ἡ νύξ δὲν ἦτο σκοτεινὴ διέκρινε μακροθὲν πᾶς λευκὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, καὶ τ' ἀμυδρὰ φῶτα ἐνόμιζεν, ὅτι τῷ προσεμειδίω. Ἐπλησίασεν ἐτι καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ λευκοῦ λίθου πὰρ τὸ φρέαρ ἐξ ὁ ὕδρευετο τὸ χωρίον. Ἦτο ἡ ἐνάτη ὥρα τῆς ἐσπέρας: οἱ χωρικοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ κατακλιθῶσι: θόρυβος ἄλλος δὲν ἠκούετο ἐκτὸς τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν φύλλων, ἅτινα αἱ πνοαὶ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας συνέκρουον πρὸς ἄλληλα.

Ἔστη ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἐτησίου εἰς τὸν βράχον ταξιδίου των περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσκέπτοντο, οὐδ' ὁ πατὴρ οὐδ' ἡ μήτηρ ἢ περὶ τῆς πεφιλημένης των νεκρᾶς. Εἰς ταύτην ἀφιερῶντο καὶ τοῦ ἀδελφοῦ οἱ βραβασμοὶ καὶ αἱ σκέψεις.

Ἐφέτος μάλιστα, τὸ ταξιδιον, τὸ προσκύνημα μαλλον, ἦτο δι' αὐτὸν ἐπισημότερον ἢ ἄλλοτε: ἴσως δὲν θὰ ἐπανήρχετο πλέον. Ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ στεναξῇ, νὰ κλαύσῃ ἀγνωστον βάρος ἐπίεζε τὸ στήθος του: ἐστράφη περὶ αὐτὸν ὡς εἰ ζῆτων μίαν λέξιν παρηγορίας, καὶ τὸ βλέμμα του προσήλωθη φιλοστόργως ἐπὶ τῆς κιθάρας του.

Η'

Ἐκείνην ἀσυνήθησ διὰ τοιαύτην ὄρην θόρυβος κατετάραξε τὸ χωρίον. Τὰ παραθύρα τῶν οἰκίσκων ἐτίρριον ἀνοιγόμενα: ψιθυρισμοὶ ἠκούοντο διακριθόμενοι ἀπὸ θύρας καὶ θυρῶν, λευκὰ σχήματα ἀνθρώπων προέκυστον ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Τί νὰ εἶνε ἄρα γε; Ποῦθεν νὰ προέρχεται ἡ θεσπεσία αὕτη φωνή, ἡ κατακλιούσα τὰ ὄτα, ἡ ἐνθουσιάζουσα τὰς ψυχὰς;

Φωνὴ ἀνθρώπου δὲν ἦτο αὕτη. Πρὶν τοὺς καταλάβῃ ὁ πρῶτος ὑπνός, εἶτε ὑπὸ στέγας εἶτε ἐν ὑπαίθρῳ κατεκλίνοντο, ἠγέρθησαν πάντες γυναῖκες, ἄνδρες, παιδιά. Τοιαύτην παραδείσιον μουσικὴν δὲν εἶχον ἀκόμη ἀκούσῃ καὶ πρῶτων ἀλλήλους « Ποῖος εἶνε; Ἄνθρωπος εἶνε; » Καὶ ἔστρέφοντο πάντες πρὸς ὀριζόμενον σημεῖον, προσπαθοῦντες ἐν τῷ σκότει νὰ διακρίνωσιν ἔστω καὶ σκιάν τινα ἀόριστον, μυστηριώδη, ἀγγελον ἴσως ψάλλοντα τὸ: Ὡσαννά, οἶον παρέστησεν αὐτοῖς ἄλλοτε πάντα κάτοικον τοῦ Παραδείσου ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου.

Τὸ ἄσμα ἦτο γλυκὸ καὶ συνεχίει ἐκ βάθους τὰς καρδίας των: ἄλλοτε ἐδέετο, ἄλλοτε ἦτο θρηνός καὶ ἰκεσία. Ὅτε μὲν ἠρπάζεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔφερον ὑψηλὰ εἰς ἀγνώστους κόσμους, ὅτε δὲ ἐπίεζε τὰ στήθη των, καὶ ἐξῆγεν ἐξ αὐτῶν στεναγμοὺς ἀνακουφίστους. Ἐνεσταλάζεν ἐν ταῖς καρδίαις των αἰσθημα χαρᾶς ὑπερτάτης καὶ θλιψέως ἀμυθῆτου. Ἐλησμόνησαν πρὸς στιγμήν τὰ πάντα, καὶ ἀπὸ παντοίων διευθύνσεων ἀσυνειδήτως προὔχωρουν πρὸς τὸ φρέαρ, ὅπως τὸν ἐφαίνετο, ὅτι ἤρχετο ἡ οὐρανία ἐκείνη φωνή.

Ὁ νεαρὸς κιθαρωδὸς εἶδεν ἐκείνην ἑαυτὸν κυκλωθέντα ὑπὸ δεκάδων σκιῶν, ὧν αἱ λευκαὶ ἐνδυμασίαι διεγράφοντο εὐ-

κρινῶς ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ ὀριζήσαντος: ἐνόησαν, ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι, οὐκ τὸ ἄσμα τοῦ προσέκλυσε καὶ ἠγέρθη. Καὶ ἄλλοτε εἰχεν ἐπιτόχη τοιοῦτους θριάμβους: ἠγέρθη καὶ προὔχωρσεν πρὸς τὸν βράχον ἄλλὰ χωρὶς νὰ διακώψῃ τὸ ἄσμα του. Ἐβάνει βραδέως, κρατῶν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τὴν κιθάραν, καὶ συνοδεύων δι' αὐτῆς τὸ ἄσμα του. Ἐν ἐκάστῳ βήματι οἱ κυματισμοὶ τῆς φωνῆς του καθίσταντο γλυκύτεροι, οἱ τόνοι τῆς κιθάρας του θελκτικώτεροι. Καὶ προὔχωρει ὀλον, προὔχωρει χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ ὅπισθον τὴν κεφαλὴν.

Ἄν ἅπαξ μόνον ἐστρέφετο, θὰ ἔβλεπεν ὀπισθὲν του σφόμενον ὄλον τὸ χωρίον διὰ τῶν ἀκαταμαχῆτων τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιησεῶς του δεσμῶν: θὰ ἔβλεπε τοὺς ἀπλοῦς ἐκείνους χωρικοὺς ἐξεστηκότας, σιωπηλοὺς, κρατοῦντας τὴν ἀναπνοήν, βραδίζοντας τὸσον ἐλαφρῶς, ὡς εἰ ἐφοβοῦντο μὴ ὁ θόρυβος τῶν βημάτων των ἐπὶ τῆς γλῶσσης τοῖς ἀκριβέσῃ ἕνα στόνον τῆς θεσπεσίας ἐκείνης μουσικῆς.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του τὸν ἀνέμενον. Ἠκούσαν πλησιασῶν τὸ ἄσμα του, καὶ προσεπάθον νὰ τὸν διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει. Ὅτε δὲ εἶδον αὐτὸν ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν λευκῶν σκιῶν, ἠγνόνουν τί νὰ ὑποθέσωσιν. Ἠγνόνουν ὅποιον θέλητρον ἐξῆσκησεν ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων χωρικῶν τὸ ἄσμα τοῦ υἱοῦ των.

Θ'

Γλυκὸ φῶς λευκαίνει τὸν ὀρίζοντα πέραν ἐκεῖ, ἀνθωθεν τοῦ ὄρους: εἶνε ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα. Αἱ πρῶται τῆς ἀκτίνες πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ Κατηραμένου βράχου. Τὸ ἄσμα παύει πρὸς στιγμήν, καὶ οἱ χωρικοὶ αἰσθάνονται ῥίγος τρόμου κυριεύον τὰ σώματά των. Αὐτοὶ ἐκεῖ; Αὐτοὶ τὸσον πλησίον τῆς κατοικίας τῶν δαιμόνων; Ἄνταλλάσσουσι λέξεις τινὰς, καὶ ἐτοιμάζονται νὰ τραποῦσιν εἰς φυγὴν: ἄλλὰ τὸ ἄσμα ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἡ ἀνατείλασα σελήνη καλύπτει διὰ τῶν ἀκτίων τῆς εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν τὸν ἠδύμολπον νέον.

Σπεύδουσι πρὸς αὐτὸν, τὸν περικυκλούσιν. Οἱ ἄνδρες ἀναγινώσκουσιν ἐπὶ τῆς μορφῆς του εἰληρνεῖται καὶ θάρρος: αἱ γυναῖκες κἀλλος καὶ χαρὴν, τὰ παιδιά στροφῆν. Καὶ πείθονται πάντες, ὅτι δὲν εἶνε δαίμων αὐτός.

Ι'

Ἐκτοτε ὁ Κατηραμένος βράχος ἀπώλεσε τὴν ἀπειταίαν φήμην του. Αἱ γυναῖκες ἀνέρχοντα ἐπ' αὐτοῦ, ἵνα θαυμάσωσιν τὴν γαλήνην ἢ τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης, τὰ δὲ παιδιά παίζουσι πὰρ τὸν σταυρὸν, ὅστις σπιάζει τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐνθού κιθαρωδοῦ.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ

Τὴν καλὴν πόλιν τοῦ Μονάχου εἶδον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' οἱ πλείστοι ἀγροῦσιν τοὺς, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀναμνήσεων, ἃς διεγράφον διὰ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ πρὸς τὴν ἀναγνώσιν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Ὁθωνος, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι λόγοι, ὅστις καθίσταν αὐτὴν πόλιν αὐτάχρημα Ἑλληνικὴν, Ἑλληνικώτερον ἴσως κολῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Ὁ κατωτέρω κατάλογος τῶν Ἑλληνικῶν αὐτῆς μνημείων, ὃν ἀποσκόπων ἐκ φυλλαδίου πολλῶν ἐντόπων παραγαγόντος ἄλλοτε, τοῦ Παρὰ τὸν τάφον τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, γραφέντος ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. Παπαμυχαλοπούλου, δὲν εἶνε ἄκαιρον δημοσίεμα ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὸ Μόναχον τείνει ἡμῶν χεῖρα συμφιλώσεως, ἡ δὲ Ἑλλάς καὶ αἱ Ἀθῆναι μετὰ συντριβῆς θλίβουσιν αὐτὴν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΒΛΙΣΤΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΕΝ ΜΟΝΑΧΩ

Ὡς ἡ πόλις τοῦ Μονάχου, ἀνακαινίζομένη καὶ λαμπρυνομένη ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Α', προέβητο κατὰ ἑαυτὴν ὡς βᾶσιν παντός, καλοῦ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ τὰ εὐκλεῆ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, οὕτω μοι φαίνεται—καὶ εἶνε βεβαίως—ἡ ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς διὰ πολλῶν δεσμῶν καὶ ἰσχυρῶν κρίων συνδεθεμένη πρὸς τὸν ἐν Μονάχῳ δυναστεύοντα βασιλικὸν οἶκον.

Ἐπισκοπήσωμεν βραχέως τὰ ἐν Μονάχῳ εὐρισκόμενα κείφανα καὶ ἐνθυμήματα τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πληθὺς τούτων ὑπερβαίνει πάντα ὑπολογισμόν τῆ ἀληθείας. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἡ θεὰ νέου σινός Ἑλληνικοῦ ἢ Ἑλληνοπρεποῦ πράγματος ἀναπαριστᾷ εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἑλλήνος παρατηρητοῦ τὴν προσφιλή πατρίδα αὐτοῦ. Διὰ τὴν τῶσον Ἑλληνικὴν ὄψιν του καλοῦσι τινες τὸ Μόναχον Isar-Athen—Ἀθήνας κατὰ τὸν Ἰσαρ—ἐκ τοῦ διαρρέοντος τὴν πόλιν ὀμωνύμου ποταμοῦ.

Ἴδου ἐν παρόδῳ τὰ κυριώτερα τῶν ἀντικειμένων τούτων: Τὰ Προπυλαία εὐμέγεθες οἰκοδόμημα, κτισθὲν ἐν δωρικῷ ρυθμῷ κατὰ τὸ σχέδιον τῶν Προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν. Τὸ μνημεῖον τοῦτα τῆς ἀρχαίας εὐκλείας συνέδεσεν ὁ ἐλληνοκίτατος Λουδοβίκος Α' πρὸς τὰς εὐκλεεστέρας σελίδας τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν πλευρῶν τῶν Προπυλαίων ἀνέγραψε τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδοξοτέρων ἠρώων τοῦ κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν ἀγῶνος τοῦ 1821. Ἀριστέρῳ τῶν Προπυλαίων εἰσι ἡ ὠραία καὶ χαρίεσσα Γλυπτοθήκη ἐν ἰωνικῷ, δεξιᾷ δὲ ἡ Ἐκθεσις τῶν ἔργων τῆς τέχνης ἐν κορινθιακῷ ρυθμῷ ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ εἶνε ἀποτεθησαυρισμένη πλουσιωτάτη συλλογὴ πρωτοτύπων Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων ἀριστῆς τέχνης καὶ ἀνεκτιμήτου ἀξίας: ἐν αὐτοῖς βεβαίως προέχουσι τ' ἀγάλματα τῶν ἀειτωμάτων τοῦ ναοῦ τῆς Αἰγίνης, τὰ εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον γνωστά ὑπὸ τὸ ὄνομα «Αἰγινήται». Πλὴν ὁμοῦ τούτων εὐρισκονται ἐν τῇ αὐτῇ Γλυπτοθήκῃ καὶ ἄλλα σπουδαία καλλιτεχνήματα: οἱ ὅλοιοι αὐτῆς εἰσι κεκαλυμμένοι διὰ λαμπροτάτων εἰκόνων γραφειῶν ὑπὸ τοῦ ἀριστοτέχου CORNELIUS καὶ περιστωσῶν σκηνῶς ἐκ τῆς Ἰλιάδος. Ἡ ἐν τῇ Μουσείῳ τῶν ἐκ γύψου ἐκμαγειῶν ἐπίσης πλουσία σειρά ὀμοιωμάτων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν ταῖς διαφόροις μουσεῖαις τῆς Εὐρώπης ἀνακειμένων σπουδαιοτέρων ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης: αἱ ἐν ἅπα-

σας τας πινακοθήκας του Μονάχου ανηρτημένοι εικόνες εκ της αρχαίας και της νεωτέρας ιστορίας και τοπογραφίας της Ελλάδος. Τούτων ιδιαιτέρας μνείας αξίους θεωρώ τους εν τῷ Μαξιμιλιανίῳ πίνακας τῶν σπουδαιοτέρων ἐν τοῖς νεωτέροις καλλιτεχνῶν, οἷον: α) Ναυμαχιάν της Σαλαμίνος (ὑπὸ KAULBACH) β) τὸν «Αἰῶνα τοῦ Περικλέους» (ὑπὸ FOLTZ) γ) τοὺς «Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας» (ὑπὸ HILTENSBERGER), καὶ δ) τοὺς «Γάμους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου μετὰ της θυγατρὸς τοῦ Δαρείου ἐν Σούσις» (ὑπὸ MULLER). Ἄλλη λαμπρὰ καὶ μαγευτικὴ σειρά καλλιτεχνικῶν εἰκόνων εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ μόνη πληροῦσα ὀλόκληρον αἰθούσαν της «Νέας Πινακοθήκης», τὴν ὀνομαζομένην «Αἰθούσαν τοῦ Ρότμαν» ἐκ τοῦ γράψαντος τὰς εἰκόνας ταύτας διαστήμου σκηνογράφου ROTTMANN. Αἱ εἰκόνες αὗται, 23 τὸν ἀριθμὸν, παριστῶσι τὰς τοπογραφίας τῶν σπουδαιοτέρων πόλεων καὶ ἐνδοξοτέρων θέσεων της ἀρχαίας Ελλάδος ὡς εἶχον τῷ 1835, ἦτοι Ἀθηνῶν, Σπάρτης, Σαλαμίνος, Μακαραθῶνος, Θεβῶν, Σικυῶνος κτλ. Ἡ ὑπὸ τὰς Ἀρκάδας μακρὰ σειρά τοιχογραφιῶν 39 τὸν ἀριθμὸν, ἔργων τοῦ σπουδαιοτάτου καλλιτέχνου PETER VON HESS, παριστῶσιν τὰς κυριώτερας σκηνὰς της Ἑλληνικῆς ἐπιστοσάσεως. Ὁ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ λεγομένῳ κήπῳ μονόπτερος ναῖσκος. Ἡ Σιναὶ της δόξης (Ruhmeshalle) παρὰ τὸ κολοσιαῖον ἀγάλμα της Βαυαρίας (Bavaria) κατὰ τὰ ὑποδείγματα ἀρχαίων ναῶν δωρικοῦ ρυθμοῦ ἐκτισμένη. Τὸ ἀγάλμα της Ἀθηνῶς ἐπὶ της πόλεως τῆς ἀγούσης ἀπὸ τοῦ αὐλικοῦ κήπου εἰς τὸν ἀγγλικόν. Τὰ ἐν τῇ προσόψει της λαμπρῆς Βιβλιοθήκης της πόλεως μαρμαρίνα ὑπερφυσικοῦ μεγέθους ἀγάλματα τοῦ Ὀμήρου, Θουκυδίδου, Ἱπποκράτους καὶ Ἀριστοτέλους. Τὰ ἐπίσης ὑπὸ τὰς Ἀρκάδας ὑπερφυσικὰ ἐκ ξύλου ἀγάλματα, παριστῶντα ἐπὶ ἐκ τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους (ὑπὸ PETER CANDID).

Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἀπειρα ἄλλα, ἅτινα πλὴν τῶν κατωτέρω σημειομένων, παραλείπω, διότι φοβοῦμαι μὴ παρεκτραπῶ πολὺ τοῦ κυρίου θέματος, καὶ ἅτινα ὑποστηρίζουσι τὸ ἀνωτέρω λεχθέν, ὅτι τὸ Μόναχον, ἔλαθεν ὡς βάσειν της ἀνακαινίσεως αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἑλληνικόν. Ἀλλὰ νῦν προβάλλεται ἡ ἐρώτησις: «Πῶς ἐγένοντο πάντα ταῦτα;» Ταῦτα πάντα ὀφείλονται εἰς τὸν μεγαλοεργὸν καὶ φιλόμουσον βασιλέα της Βαυαρίας Λουδοβίκον τὸν Α' τὸν μετ' ἀκράτου καὶ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ λατρεύσαντα τὴν ἀρχαίαν Ελλάδα, τὸν ὑμνήσαντα διὰ τῆς λόρας αὐτοῦ τὸν ὑπερ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα της νεωτέρας, τὸν ποσαῦτα λόγῳ καὶ ἔργοις διαπράξαντα ὑπὲρ αὐτῆς. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω δὲν θεωρῶ ἐπισημῶδες νὰ σημειώσω καὶ τὸ ἐξῆς: Τὰ πυροβόλα τοῦ ἐν Ναυαρίνῳ καταστραφέντος τουρκικοῦ στόλου, ἀνελευθέρητα ἐκ τοῦ βυθοῦ της θαλάσσης τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ βασιλέως ἐκείνου, ὅτε τῷ

1836 ἐπισκέψατο τὸ δούτερον τὴν Ελλάδα, μετεσχηματίσθασαν εἰς μέγιστα ἀγάλματα, βαρυτίμως ἐπικεκρυσμένα, εἰκονίζοντα διάφορα πρόσωπα της βυβαρικής ιστορίας καὶ στολίζοντα μίαν τῶν εὐρυτέρων αἰθουσῶν τῶν ἐν Μόναχῳ ἀνακτόρων.

Ἐκείνα ὁμοίως, ἅτινα ἐν ἀρχῇ της προηγουμένης παραγράφου ἐπεφυλάχθη νὰ σημειώσω κατωτέρω, καὶ ἅτινα στενώτερον συνδέονται πρὸς τὰς σελίδας ταύτας, εἰσὶ τὰ ἐξῆς, αἱ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Μουσείῳ κατατεθειμέναι Ἑλληνικαὶ ἑνδυμασίαι τῶν βασιλέων Ὁθωνος καὶ Ἀμαλίας. Πόσας σκέψεις διεγείρει ἡ πολυπυχος εἰνὴ φορασατέλλα τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως, ἡ φουστανέλλα, ἡν ἐκληροδότησαν αὐτῷ ὁ Διάκος, ὁ Βότσαρης, ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Παπαρφέλας, ὁ Πλαπούτας, ὁ Καραϊσκάς, οἱ Μαυρομιχάλοι καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, ὧν τὸ αἷμα ἐπότισε τὰς κλεισσορέας καὶ τὰς πεδιάδας της ἀγωνιζομένης Ελλάδος! ἡ φουστανέλλα, δι' ἣς ἐνέδυσαν αὐτὸν ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Νικηταρῆς, ὁ Τσαβέλλας, Ζαχίμης, ὁ Λόντος καὶ ἄποσα ἡ χορεία, ἡ περικυκλώσασα τὸν θρόνον αὐτοῦ τῇ 25 Ἰανουαρίου 1833! Πόσα καὶ ποῖα ἀναμνηστικὰ τὸ φέρι, ὅπερ ἔθηναν ἐπὶ της κεφαλῆς αὐτοῦ ὁ Μιαούλης, οἱ Κουντουριῶται, ὁ Κανάρης, ὁ Παπανικολῆς, ὁ Σαχίνης καὶ ἄποσα ὁ μέγας χορὸς τῶν στολοκαυτῶν Τριγῶνων τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν! Ἐμεῖς ἐπίσης ἀνάκεινται τὸ στέμμα καὶ τὸ σκήπτρον του. Περαιτέρω δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου δωρηθείς αὐτῷ τῷ 1834 ἵππος μετὰ χρυσοστόκτου ἐπιπέπῳ καὶ πλουσίῳ χαλινοῦ. Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τούτοις διακρίνονται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἑλλῆνος παρατηρητοῦ ἐκ της ἀφανείας τοῦ ὑπογείου θόλου αὐτῶν οἱ τάφοι τοῦ Ὁθωνος καὶ της Ἀμαλίας.

FERNAN CABELLERO

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΑ Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνίχθαι]

Τέσσαρα μετὰ ταῦτα ἔτη εὐρίσκειμεν τὴν Στεφανίαν καθήμενην ἐπὶ σκαμνίου πρὸ της θύρας της καλύβης της, καὶ κρατοῦσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ παιδίον, ὅπερ προσεπάθει νὰ ἀποκοιμίση, μικρὸν ἀρτιγέννητον κόρην. Ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἐκτός της θύρας ἵστατο ὁ μπάριμπα-Μαθῆς ἀσχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν σύριγγος ἐκ καλάμου κριθῆς διὰ τὸ ἐγκαταλειμμένον παιδίον, τὸν Γαβριήλ, ὅστις καίτοι δὲν ἦτο ὠραῖος ἐντελῶς, ἦτο ὁμοῦς χαριέστατος καὶ λίαν ἀνεπτυγμένος διὰ τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχε. Τὸ βλέμμα του προσεκτικώτατον προσήλθοτο ἐπὶ τῆς ἐργασίας τοῦ γέροντος, ὅστις μόνος ὦν ἐν τῇ ζωῇ, ἤγαπα τὸ παιδίον αὐτὸ περιπαθεστάτα. Ἡ πατρικὴ φιλοστοργία, πόσον σοφῶς προσβλήθεισα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ

πτωχοῦ ἀνθρώπου, τῷ ἀφῆκε βαθείας ρίζας, αἵτινες ἐξήτουν νέον ἔδαφος. Ὁ γέρον καὶ τὸ παιδίον ἐσιώπων, καταγινόμενοι εἰς τὸ παίγιόν των. Ἡ σκηνὴ εἶνε ἡρεμὸς, περιπαθῆς καὶ γαληνῶσα, ὡς ἡ ζωὴ ἐκείνου, οἵτινες τὴν ἀποτελοῦσιν.

Ἀφῆνης ἀκούεται φωνὴ εἰς τὴ Στεφανία, ἣτις ἄδει τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἡδὲ ἄσμα της Θεοτόκου, ὅπερ ὀλίγοι δύνανται νὰ ἀκούσασιν ἀνευ ζωηρῆς συγκινήσεως:

Τὰ παιδάκια ὁ Θεὸς βλογαί,
Τὰ μορὰ ἔδν κοιμηθούνη,
Καὶ φιλῶται της μαμάδες
Ποῦ κοντὰ τους ἀγρυπνοῦνη.

Μέ; ἔ τὴν ἀγκαλίτσα, ἔλα,
Της μαρούλας σου, γλυκὸ μου,
Ἄχ! ἂν μ' ἔχανε, καίμενα
Τὶ θὰ γεινούσουν, μικρὸ μου;

Ἔτο' ἡ ἄμμη ἡ Παρθένια,
Εἰς τὸ γιού της τραγουδοῦσεν
—Τοὶ ἀμπερτοῖλο! συχώρηνα,
Τοῦ λέγει, καὶ τὸ φίλοσεν.

Εἰς τοῦ οὐρανοῦ της πόρτες
Παποτσάκι! αὐτοῦ πολοῦνη,
Τ' ἀγγελοῦδια νὰ φροέσουν,
Ποῦ ἔσπῶντα πατοῦνη.

Ἐν ᾧ ἡ Στεφανία ἔφαλλεν ἔτι, ὁ μπάριμπα Μαθῆς ἀπετελείωσε τὴν σύριγγα, καὶ τὴν ἔδωκε τῷ Γαβριήλ, ὅστις περιχαρῆς ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα του συρίζων καὶ μὴ παύων, ἡ ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὸν συριγγὸν διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ ἔσματος, ὅπερ διὰ ἀφελοῦς φωνῆς καὶ ἐπὶ μονοτόνου ρυθμοῦ ἔμελλε:

Σπύρα, σπύρα, σφυριχτάκι,
Τὸ ἄνιό-μάς κρηβαράκι
Εἶνε μέσ' ἔ τὸ χωράφι
Τώρα ποῦνη κτηνάκι.
Τὸ χροποῦν, καὶ σὲ λιγάνι
Τὰ δεμάτια τ' ἀχεράκι
Βάνουν ἔ τὸ ἄχρονιάκι,
Ἢ ἔχουνε τὸ γαδουράκι.
Δὲ σφυρίζε, σφυριχτάκι;
Τοῦτο δὲς τὸ τελετάκι.

—Σώπα, παιδί μου, εἶπεν ἡ Στεφανία, δὲ βλέπεις ποῦ θὰ ζυπνήσης τὴν ἀδερφοῦλά σου;

Ἡ μικρὰ ἐξύπνησεν ἀληθῶς ἤγειρε ζωηρῶς τὴν μικρὰν κεφαλὴν της, καὶ παρατηρήσασα τὸν ἀδελφόν της, ἤρξατο μειδιδῶσα φαιδρῶς.

—Τὶ καλὸ ὄπνο ποῦ σοῦ κάνει τὸ μικρὸ μου ἀγγελοῦδι, εἶπεν ἡ μήτηρ στηρίζουσα αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ἡ μικρὰ κόρη ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Γαβριήλ, ὅστις πλαισίωσας ἐνγκαλιέσθη καὶ ἠσπάσθη τὸ βέροφ.

—Πόσον ἀγαπιῶνται! εἶπεν ὁ μπάριμπα Μαθῆς θεωρῶν αὐτὰ φιλοστόργως νομίζει κανεῖς πῶς εἶνε καθ' αὐτὸ ἀδερφάκια!

—Μήπως δὲν εἶνε; ἀπήντησεν ἡ Στεφανία διὰ φωνῆς πειστικῆς.

—Ὁ Θεὸς μαζί σας! ἀνέκραξεν ὁ μπάριμπα Μπαστιάν, ἐμμανίζόμενος πρὸ της θύρας. Ὁ Γιάννης δὲν εἶνε ἐδῶ;

—Ὁχι, ἀλλὰ δὲν ἔ ἀργήση νὰ φανῇ,

ἀπήντησεν ἡ Στεφανία, καθίσει νὰ ξεκουρασθῆς, μπάριμπα Μπαστιάν.

—Εἶμαι λιγάκι βιαστικός, καὶ τὰ μουλάρια μου τραβήσανε μπροστὰ μετ' ἀγγούρι μου τὸν Ἄντρεϊά, γιὰ δέστα, προσέθηκε παρατηρῶν τὰ παιδία, ἔ ἂν τ' ἀγγούρια μεγαλώνουνη τὸ κοριτσάκι σου γίνεταί νοστιμώτατο ἢ Παναγιά μαζί του ἔχω καλὸ ποδαρικό.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶπες μετὰ τὴν καρδίᾳ σου τὸ πιστεῶ ἔ ἂν τὴν βάρησες, γιὰ δὲν εἶδα ἀκόμη περὶ τρελλόκοριτσο ἀπ' αὐτό. —Τὴ μούρουριέρα, καύμενη, ποῦσαι! μήπως ὅλα τὰ παιδία δὲν ἔχουν της τρέλλαις του; Γιὰ πὲς μοῦ ἀλήθεια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔπῃρες τὸ παιδί ὁ δὲν Ἰωσία δὲν σοῦδωκε τίποτα;

—Τὶ νὰ τοῦ δώση; Τὴν κλημέρα; Αὐτὴ δὲν τοῦ κοστίζει τίποτα.

—Εἶνε ἕνας μασκαρᾶς πρώτης τάξεως.

—Ὁ κακὸς καιρὸς πέρασε ἄς ἔχη δόξα ὁ Θεός, τὰρα δὲν ἔχουμε τὴν ἀνάγκη του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ κληρονομήσαμε ἀπὸ τὸ θεοῦ μου αὐτὸ τὸ χωράφι ἐδῶ καὶ τὸ σπίτι ἔ τὴν Ἀρασένα, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα δόξα νᾶχει ὁ Θεός.

—Ὁρατα, μὰ τὸ Θεό, μ' αὐτὸ τὸν παληάνθρωπο σοῦ φορτῶνη τοὺς ξένους ἀνθρώπους, καὶ ὕστερα δὲ γυρίζε νὰ τοὺς δῆ. Κ' ἔπειτα σοῦ λένε, πῶς τώρα τελευταία ἦτανε ἔ τὴ Μαδρίτη καὶ γύρισε ἀπ' ἐκεῖ (θὰ τὸ πιστεῦρτε) μετὰ τὸ παράσημο!

—Καὶ γιὰτὶ τάχα τοῦ κάνανε αὐτὴ τὴν τιμὴ;

—Γι' αὐτὸ ρώτησε τὸ Μιχαῆλ Κανάς, ποῦ τὸν βοήθησε γινώριζε τὸν κόσμο, κἀνεὶ στίχους ἔ ἂν ποιητής, καὶ γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ δὸν Ἰωσία ἔκανε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ποῦ θὰ σοῦ πῶ:

Θαροῦσατε εἰς τὸ χωριὸ
Πῶς ἔ τὸ σταυρὸ κρημοῦσασε
Καμιά φορὰ τοὺς κλέφταις
Τώρα δὲ κάνονη ἔτσι παῖά,
Τώρα κρημῶνη τὸ σταυρὸ
Ἀπάνω εἰς τοὺς κλέφταις.

—Ἐρεῖς, προσέθηκεν ὁ ἡμιονηγός, αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ἔ ἂν πέθανε ὁ πεθερός του κατέφερε καὶ ἔγδυσε τὸ γυναικαδέλφου σου γι' αὐτὸ ἔ ἀνιξφυχάσε καὶ αὐτὸς ὁ κακομοῖρος προσκάλεσε τὸ λεγαμένο καὶ τὸν συμβολαιογράφου, γιὰτὶ εἶχε κι' αὐτὸς βοηθήση ἔ τὸν ἀφανισμό του, καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ κάτσωμ δεξιά κι' ἀριστερὰ ἔ τὸ προσκεφάλου του χωρὶς νὰ τοὺς πῆμιὰ λέξι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σιωπὴ ἐπήγαινε σὲ μακρὸς ὁ δὲν Ἰωσίας ρώτησε τὸ γυναικαδέλφου τοῦ γιὰτὶ τοὺς προσκάλεσε: Ἐγιάτὶ, ἀπάντησε αὐτός, ἤθελα, νὰ πεθάνω ἔ ἂν τὸ Χριστό, ἔ τὴ μέση δυὸ λησταδῶν. Ἀκούς; Ἐ γιὰτὶ σου, Στεφανία! μπάριμπα Μαθῆ γιὰτὶ σου!

Καὶ ὁ χαριεῖς γέρον ἀπεμακρύνθη εὐκίνητος.

Παρήλθον πολλὰ ἔτη. Αἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ Βαλτιφλόρης δὲν τὰ ἐμέτρουν.

Ὁ Γαβριήλ κατέστη ἀνὴρ. Ἡ φυσιογνωμία του ἐνέφανε ἡρεμῶν ἰσχύν, γαλήνιον ἀποφασιστικώτητα καὶ εὐγενῆ ἀξιοπρέπειαν, αἵτινες ἐπέβαλλον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν στοργὴν, καὶ ἐπέβλησαν τὸν σεβασμόν. Δι' ὃ καὶ προσφυλάχθη σωφρωνῶς ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς ὑπαινηγμούς, οὓς οἱ παιδικαὶ σύντροφοὶ του τῷ ἐξηκόντιζον μετὰ της κακεντραχειᾶς ἐκείνης, ἣτις ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ σκληρότης εἶνε φυσικὸν ἐνστικτὸν εἰς τὸν ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἐνῶ δὲν ἐπέτρεψε τὸ ὑβριστικὸν ἐπιθετοῦ τοῦ νόθου νὰ προσβάλῃ τὸ οὐς του, ἡ εὐγενὴς φύσις καὶ ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ του προσεβλήθησαν ὑπὸ της ἐπηρεῖας τῶν ἀκάμπτων νόμων, οἵτινες ἰθύνουσιν, ὡς πρὸς τὰ της τιμῆς, τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἰσπανικοῦ λαοῦ. Ἀνατραφεὶς παρὰ τοῦ Ἰωάννου-Μαρτίνου, τελείου τύπου τῶν ἐντίμων καὶ ὑπερηφάνων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν γινώριζουσι νὰ κάμπτωνται ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, ὁ Γαβριήλ συνθηθάνετο ἄπασαν τὴν ἰσχύν καὶ ἀυθενταν τῶν νόμων αὐτῶν. Οὕτω δὲ εἰσεδυσεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μελαγχολικῆ θλίψης, ἣτις ἀντανεκλάτο ὀλόκληρος ἐπὶ της χαριέσεως μορφῆς του. Ἡ ἐνάρετος καρδιά του ἠσθάνετο συγχρόνως πόσα ὤφειλε τῇ καλλίστῃ οἰκογενείᾳ, ἣτις τῷ παρέσχε διὰ της ἐλεημοσύνης καὶ στοργῆς ἐλεφθῶς πᾶν ὅ,τι τῷ ἀπεποιήθησαν οἱ ἀγνωστοὶ γονεῖς του. Ἐσέβετο βαθέως τὸν Ἰωάννην Μαρτίνου, καὶ ἔτρεψε τὴν θερμότεραν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐξαιρετοὺν γυναίκα, ἣτις τὸν ἀνέθρεψε διὰ τοῦ γαλάκτος της ἑλάτρευε τὸν πρῶτον, καὶ ἐπεθύμη νὰ μεταβάλῃ τὴν καρδίαν του εἰς ἀγίαν λειψανοθήκην, ὅπως ἐναποθέση, ὡς ἱερόν τι κειμήλιον, τὴν δευτέραν. Ἀπασα δ' ἐκείνη ἡ ἀφοσίωσις, ἣν ἔτρεψε πρὸς τοὺς θετοὺς γονεῖς του, δὲν ἀντασταθμίζετο ἢ μόνον μετὰ τὸν ἀμετρον ἔρωτα, ὃν ἠσθάνετο πρὸς τὴν θελκτικὴν Ἄνναν, τὴν γλυκειάν καὶ Χαριέσαν θυγατέρα της Στεφανίας. Ἐκείνη δὲ ἀνταγάπα τὸν Γαβριήλ μεθ' ὅλης της ἀφοσιώσεως καὶ της ἰδιαιτέρας στοργῆς της ἐξαιρετοῦν γυναικείας φύσεως της.

Ὁ Ἰωάννης Μαρτίνος καὶ ἡ Στεφανία ἀπέδειξαν τὴν πρᾶς αὐτῶν ἀγάπην των, πωλήσαντες οἰκίαν τινα, ἣν εἶχον ἐν τῇ πόλει ἐκ κληρονομίας, ὅπως ἐξαγοράσωσι διὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς τὸν στρατιωτικὸν κληρὸν, ὅστις ἔλαχε τῷ Γαβριήλ. Οὕτω δὲ δὲν ἀπέμεινεν εἰς τοὺς πτωχὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἡ μικρὸς ἀγρός, εἰς ὃν ὁ Γαβριήλ εἰργάζετο μετὰ ζέσεως καὶ ἐπιμονῆς, ὡς εἰ ἐξήτει νὰ πληρῶσῃ διὰ τοῦ ἰδρωτὸς τοῦ προσώπου του τὰς θυσίας, ὧν ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

Ἀπὸ τῆς ὁμοῦς ἡ τροπὴ γαλήνη καὶ ἁρμονία, ἣτις ἐβασίλευεν ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ, δὲν ἐπλήρουν ἐντελῶς τὴν ψυχὴν της Στεφανίας. Ἡ ἀνδραδέλφη της Μαρία Ἰωσηφίνα, ἀνήκαυσα εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀναμαγνύονται εἰς ὅλα, τῇ ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἄννα καὶ ὁ Γαβριήλ ἠγαπῶνται, καὶ ὅτι καίτοι δὲν δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔρωτος αὐ-

τοῦ, ἠδύνετο ὁμοῦς καλλίστερα νὰ προῖδῃ τὸ τέλος του. Ἡμερᾶν τινα ἐπὶ τέλους ἡ Στεφανία τῇ εἶπε:

—Καλὰ, τὸ παραδέχωμαι καὶ τί κακὸ βρίσκεαι εἰς αὐτὸ λοιπὸν;

—Τὶ λέεις, Στεφανία, τρελλῆ εἶσαι ἢ μετὰ κοροιδεύεις; Δὲν ντρέπεσαι; Γιὰ προσέξε μὴ τύχη καὶ ὁ Γιάννης ἀφήσῃ τὴν κόρη σου καὶ παντρευτῇ μ' ἕνα νόθο.

—Ὁ Γαβριήλ εἶναι πολὺ κλόος. Εἶνε ὁ πρῶτος ἀξίος ἐργάτης μας. Ἐβάσταξε ὀλομόνυχος τὸ σπῆτι, ὅταν ὁ καύμενος ὁ Γιάννης μου ἦτανε ἀρσενος εἶνε πρέπον λοιπὸν ἐμεῖς νὰ τὸν διοῶμε, καὶ νὰ κάνομε αὐτὸ τὸ κακὸ;

—Πᾶ νὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ σὲ βλέπω, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Ἰωσηφίνα ὀργίλως. Δὲν ἔκανες βλέπεις ἀρετὰ γι' αὐτάν; Ὁ, τι κάνεις, εἶνε ὑπογραμμένος νὰ τὸ κάνῃ.

Ἡ συνομιλία αὕτη προῦξενος βαθεῖαν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν της πτωχῆς μητρὸς. Διήροχετο τὰς νύκτας χωρὶς νὰ κοιμᾶται, παρακαλοῦσα μόνον τὸν Θεόν ἐκ βάθους ψυχῆς νὰ δώσῃ αἰσῶν πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτῇ, καθ' ὅσον οὐδὲν ἔτερον ἐγνώριζε νὰ παρήρ. Οὐδὲν ἤθελε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν συζυγόν της ὁ γλυκὺς ἀνεκτικὸς καὶ ἀτολμος χαρακτήρ της δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ πρωτοβουλίαν τινα, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν τύχην.

Πρωῖαν τινα, ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὁ μπάριμπα Μπαστιάν ἦλθε πρὸς τὴν Στεφανίαν, ἣν εὖρε μόνην.

—Ὁ Θεὸς μαζί σου, κόρη μου, τῇ λέγει εἰσελθών.

—Ἐπίσης, τί κάνεις, μπάριμπα Μπαστιάν;

—Μοῦ πονοῦσε τὸ χεῖρ' ἡ μεγάλη ἀδερφὴ μου εἶχε τὸν πόνο αὐτὸ ἔ τὸ γόνατο, αὐτὸ τὸ θυμᾶμι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦχα τῇ θέρημ' αὐτὰ εἶνε μνήματα τοῦ θανάτου, ἀλλ' αὐτὸς μορεῖ νάρθη, ὅποτε τ' ἀρέσει, δὲν τὸν φοβᾶμαι, ἔ ἂν ἔχω ἕνα καλὸ παπᾶ εἰς τὸ προσκεφάλου μου. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶμαι τόσο ἀσχημα. Καὶ ἡ μικροῦλα μας;

—Πᾶγε ἔ τοὺς κάμπους μετὰ ἄλλα κορίτσια νὰ μαζέψῃ λουλοῦδι.

Εἰς Ἀρασέναν αἱ νεανίδες πορεύονται τὴν προαόρτιον ἡμέραν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ δρέπουσιν ἄνθη, ἅτινα βραζοῦσι, καὶ πλύνονται διὰ τοῦ ἀρεψήματος αὐτῶν, ὅχι ὅπως κατὰστάσιν ὠραιότεραι, ἀλλ' ὅπως διὰτηρηθῶσιν ὑγιεῖς καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἐλὲν ἐν τῇ ἀθῶα ταύτῃ πατροπαράδοτῳ προλήψει εὐρηται ὀλιγωτέρα χάρις καὶ φιλοφροσύνη, διότι ζητοῦσι τὴν ὑγίαν ἢ τὴν ὠραϊότητα, ἀναμφιβόλως ὁμοῦς ἐνυπάρχει πλειοτέρα ἀθῶτης καὶ καλαιουσίας.

—Ἄμ' ὁ Γιάννης;

—Εἶνε ἔ τὸ χωράφι μετὰ τὸν Γαβριήλ.

—Ὅ,τι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, Στεφανία, πιθυμοῦσα νὰ τὸ πῶ καὶ ἔ τοὺς δύο σας, ἀλλ' ἐπειδὴ μέρα τὸν παρὴν ἡμέρα, καὶ γίνονται ἔ ἂν τὸ μαγιάτικο φωμί, δὲν μπορῶ νὰ πορπατῶ ἔ ἂν πρῶτα. Ἐτοῖς λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν ἐρχωμαι κ' ἄλλη φορὰ, θὰ σοῦ πῶ τὴν ὑπόθεσί μου, καὶ σὺ τῇ

λές 'ς τόν άνδρα σου. 'Ο έρχομός μου λοιπόν έχει σκοπό ρητό και ίσιο να σου ζητήσω την κόρη σου, την Άννα, για το μικρό μου έγγονο τόν Άντρεά. 'Ο Άντρεάς είναι ένα από τα καλλίτερα παιδιά του κόσμου, τό 'ξέρεις' καθεται 'ς τό σπίτι του, είναι δόλοιο ανεξάρτητος, δεν έχει ανάγκη να δουλεύει και να χη φρονιάζει. 'Σ' αν πεθάνω, και αυτό θα γείνη γρήγορα, γιατί τα γονιά μου κβουνται, ή,τι έχω αυτός θα τό πάρη. 'Ετσι λοιπόν ο Άντρεάς μου είναι ένας γαμπρός αξιολογώτατος, και έχω μεγάλη επιθυμία και ευχαρίστησι να τό ζητήσω νόφη απ' αυτό τό σπίτι. Στεφανία μου, γιατί πάντα μου 'ς αυτή τή ζωή είπα «Διαλέξτε τό παιδί από τό φάσι και τή κόρη απ' τή μάνα».

— 'Επί τή αποκαλύψει ταύτη ή Στεφανία κτεθυροβήθη ως ή νυκτικός, πρὸς ὄν τό βραχόμετρον ἀγγέλλει καταγίδια. ἤν βλέπει εἰς τόν ὄριζοντα πλησιάζουσιν. Παρεζαλίθη και μόλις ἤδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ.

— Μπαρμπα Μπασιάν, ξέρεις αν τὰ παιδιὰ γαμπώνται;

— Δέ σούπα, πῶς; αν ἤρθα, μ' ἔστειλε ὁ Άντρεάς;

— Καλά, ἀλλά ή Άννα;

— Άφου ὁ ἄλλος με στέλνει, πᾶει νά πῆ πῶς εἶνε βέβαιος, πῶς τόν θέλει.

— 'Α! καυμένε μπαρμπα Μπασιάν, μου φαίνεται πῶς δεν θά δεχθῆ.

— Γιατί; Μήπως εἶνε ἐρωτευμένη;

— Μοῦ φαίνεται. Δέν εἶμαι βέβαιη, ἀλλά έχω ὑποψίας, πού δέ μ' ἀφήνουνε νά κοιμηθῶ τέσσερις νύκταις τῶρα.

— Μὲ ποῖον;

— Μά... με τόν Γαβριήλ μου φαίνεται.

— Παναγιᾶ μου;... μ' ἔνα νόθο!

— 'Αν τόν ἀγαπάει, μπαρμπα Μπασιάν, τί πᾶει νά πῆ νόθος; Μήπως δέ θ' ἀγαποῦσε τό Γιάννη, τι κ' αν ἤτανε;

— 'Ο πατέρας σου ὅμως δέ σ' ἀφνεσε νά παντρευθῆς γιά νά κάνης γυιό χωρίς γονεῖς, και ὁ Γιάννης Μαρτίνος θά κάνει τό ἴδιο ἄκουσ;

— Πόσο λυπημαί!.. ἀνεκράζεν ή καλή και φιλόστοργος μήτηρ τῶν δύο παιδιῶν.

— Λυπησάι! λυπησάι! ἐπνελέαθεν ὁ μπαρμπα Μπασιάν ὀργίλιως.

— Θέλεις λοιπόν νά βλέπω τὰ παιδιὰ μου νά κλαίνε, και νά μή κλαίω μαζί τους; 'Ενα καλό παιδί 'ς αν τόν Γαβριήλ, πού δεν έχει τό ταῖρι του 'ς τόν κόσμο!

— 'Όσο γι' αὐτό δεν μπορεί νά πῆ κανεῖς τίποτε, ἀπάντησεν ὁ μπαρμπα Μπασιάν. 'Ο Γαβριήλ δεν έχει τό ταῖρι του, εἶνε ένα παιδί φρόνιμο και αξιοδλος ὁ κόσμος τό λέει' εἶνε καλός γιά ἑλα, ὄχι ὅμως και νά γείνη ὁ Άντρας τῆς κόρης σου, γιατί 'ς αν πρόκειται νά γείνη ένα συμπεθερίο, ἐκεῖνο πού πρέπει νά προσέχη κανένας εἶνε τό αἷμα. Και δέ φθάνει νά εἶνε καλός, πρέπει νά εἶνε κ' ἄγνος. 'Όλα αὐτά θά 'ς τὰ πῆ και ὁ Γιάννης 'ς αν και μένα, αὐτός πού ξέρει πού στέκει ή τιμή. 'Αλλά σεῖς ή γυναίκες δέ σκαμπάζετε τίποτα απ' αὐτά. Για κῦτάζε λοιπόν, Στε-

φανία μόνη σου ὑποστηρίζεις αὐταῖς ταῖς ἐρωτοδουλαιῖς, και ἐσύ, ἐσύ θά ἤσουνα ἀξια νά ἀφήσης τῆς κότταις νά φανε τό σᾶρι σου χωρίς νά τοῦς πῆς Στ!

— Μπαρμπα Μπασιάν, δέν ὑποστηρίζω τίποτα.

— Η Στεφανία εἰσήγης, καθ' ὅσον πρὸ τῆς θύρας ἐνερανίσθη ή Άννα, κρατοῦσα τήν ἐμπροσθέλλαν τῆς ὑψωμένην και πλήρη ἀνθέων. Θελακτικώτεραν εἰκόνα δέν ἠδύναντό τις νά ἴδῃ. Η φύσις ἐπιδαψίλευσεν ἀφθόνως τὰς τελειωτάτας τῆς ἐπι τῆς ἐξαισίας αὐτῆς χωρικῆς, και δέν ἐγνώριζέ τις ἐάν ἐπερπε νά θαναμάσῃ πλείοτεραν τό κομψόν ἀνάστημά τῆς, τὰ λεπτά και καλλιτεχνικῶς κεχαραγμένα χαρακτηριστικά του προτύπου τῆς, ή τήν παιδικήν και σεμνὴν χάριτα τῶν κινήσεών τῆς.

— Η δυσθυμία του μπαρμπα Μπασιάν διεσκεδάσθη ἐπὶ τῆ ἐμφανίσει τῆς χαριέσσῃς αὐτῆς κόρης, ὡς διαλύεται ή χιτών ἀμα τῆ ἀνατολῆ του ἡλίου.

— Ζήτω! ἀνεκράζεν ὁ εὐθυμος ἡμιονηγός βλέπων εἰσερχομένην τήν Άνναν, κ' ὕστερα σου λένε πῶς δέ 'βοσκονται 'ς τό χωριό εὐμορρα κορίτσια! Ζήτω ὁ Θεός! 'Όσο εἶνε ἀλήθεια πῶς έχω 'ς τήν καμπούρα μου ἀπάνω τρεῖς φορές εἰκοσι και δέκα ἀκόμη χρόνια, τόσον εἶνε ἀλήθεια πῶς αν ἤμουνα εἰκοσι χρονῶν κένενας ἄλλος ἀπό τό γυιό του πατέρα μου δέ θά μάζευε αὐτό τό κἀνιστρο' με τὰ λουλούδια. 'Εχεις ἄερα πριγκιπέσσας, κορμὶ Καταλανῆς, περπατισίξ 'Αρχαγονέσσας, και τό δροσερό προσωπάκι βοσκῶπούλας.

— 'Ελα δά! Θέλεις νά με περιπαίξῃς γιατί εἶμαι χωριάτισσα, εἶπεν ή Άννα μειδιῶσα.

— Χωριάτισσα, ναί, βέβαια. Χωριάτισσα εἶνε ή κόττα και ή ἀλεπού. Μάθε λοιπόν, πῶς δέν εἶμαι μονάχα γῶ εἰς τόν ὀποιον τόμικρό αὐτό προσωπάκι φαίνεται κατὶ τι ἄλλο παρά τίποτα. 'Ηρθα νά σέ ζητήσω, κ' αὐτός πού μ' ἔστειλε εἶνε λαμπρός ἐρωμένος, σωστό παλληκαράκι, ὅπως λίγος. Εἶνε γερὸς 'ς αν τοῦς ψαλμούς του Δαυίδ, ψηλός 'ς αν πύργος, και δέν κουράζεται ἀπὸ τόν. Για νάνε φωατός 'ς τό πρόσωπο δέν εἶνε, ἀλλά τί περαίζει; Τό βουδι και ὁ Άντρας γενήκανε γιά νά φοβίζουνα.

— Η πτωχὴ Άννα ἀκούσασα ταῦτα ἀπώλεσε τὰ φώρα χρώματά τῆς, ἀτινα, ὅτε εἰσῆλθεν, ἡμιλλῶντο με τὰ τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια ἔφερον ἐν τῆ ἐμπροσθέλλῃ τῆς. Τό γλυκὺ μειδιάμα ἀπέπητη τῶν χειλέων τῆς, ὡς αἱ χρυσάλιδες ἀφίπτανται του κάλυκος τῶν ἀνθέων, και οἱ φώροι ὀφθαλμοῖ τῆς παρετήρησαν ἀγωνισαδῶς τήν μητέρα τῆς, ἥτις ἀνεκράζεν:

— Αὐτό πού κάνεις, μπαρμπα Μπασιάν, δέν εἶνε σωστό και φρόνιμο' δέν πέρουνε ἔτσι τὰ χρώματά ἀπὸ τὰ μάγουλα τῶν κοριτσιῶν' τὰ συνοικέσια τὰ λένε 'ς τοῦς γονεῖς. Δέ βλέπεις πῶς τήν ντροπιασε;

— 'Αμε; τό καλό' δέν πειραζονται τὰ κορίτσια 'ς αν τοῦς προτείνεις καλό

γαμπρό. 'Εγέραςες, Στεφανία, και ξέχασες τὰ νειάτα σου. 'Επί τέλους, Άννα, προσέθηκε ὁ γέρον μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τήν ἐπιτιμήσιν τῆς Στεφανίας, θέλεις τόν ἔγγονά μου, τόν Άντρεά; Εἶνε καλό παιδί, με καλὰ φυσικά, και οἱ γονεῖς του ἤτανε τίμιοι ἄνθρωποι. Ὡς σου κανὴν τιμὴ, ἔπου και αν πῆς, και θά σ' ἔχη 'ς τό σπίτι σου, πειρὸ εὐτυχισμένη και ἠσυχῆ ἀπὸ μετ' ἀγρία 'ς τήν κορνίτζα τῆς.

— Η Άννα ἐταπεινώσε τοῦς ὀφθαλμούς τῆς, ὅτινας ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Μπαρμπα Μπασιάν, εἶπεν ή μήτηρ σπύσασα εἰς βοήθειαν τῆς θυγατρὸς τῆς, γιάτὸ μου βραχνίζεις τό κορίτσι; Δέ βλέπεις πῶς δέν θέλει;

— 'Ασε, χριστιανή μου, καθ' ἕνα νά φροντίσῃ γιά τὰς ὑποθέσεις του μόνος του, ὅπως τό θέλει και ὁ Θεός. 'Αντι νά πᾶω νά πῶ 'ς τό γῶνι μου «ἀς μὴ τό συλλογίζομαστε» θέλω καλλίτερα νά τοῦ πῶ «δέν εἶνε ἀδύνατο». Λοιπόν, Άννα, τί λές;

— Η Άννα ἔμεινε ἀφωνος, ἀκίνητος, χωρίς νά παραπνεθῆ, χωρίς ν' ἀντιστῆ, ὡς αἱ ἐν τῆ ἐμπροσθέλλῃ τῆς γλυκεῖς και δροσεραὶ κόρραι του. Ἀπριλίου.

— Ποτέ μου δέ φανταζόμουνα, εἶπεν ὁ ἡμιονηγός μετὰ τῆς τραχύτητος και θρασύτητος ἐκείνης, ἤν τῆ ἐπέτρειπεν ὁ τίτλος του πάππου του Άνδρέα και φίλου του 'Ιωάννου Μαρτίνου, ποτέ μου δέ φανταζόμουνα πῶς κορίτσι με τέτοιους γονεῖς, πού ἀνατράφηκε με τόση προσοχὴ και περιποίησι, μπορούσε νά φέρῃ 'ς τό τιμιο σπιτικό τῆς τόση λύπη, με τήν ἀρνησι πού δέχνη νά πάρῃ τό πειρὸ καλό παλληκαῖρι του χωριού, και νά μὴ συλλογίζεται πῶς εἶνε ντροπὴ νά πάρῃ ἕνα νόθο. Αὐτό πᾶει νά πῆ, τρελλό, κεφάλι χωρίς ντροπὴ 'ς τό πρόσωπο.

— Ακούσασα τὰς σκληράς ταύτας λέξεις ή Άννα, ἀθῶν πλάσμα, οὕτινος ή μήτηρ ἤτο τόσον γλυκεῖα, ὁ δέ πατήρ τόσον φιλόστοργος, ὥστε οὐδέποτε ἀπέτεινον αὐτῆ τήν ἐλαχίστην μομφήν ή ἐπιπληξίν, ἠσθάνθη, ἐαυτήν προβληθεῖσαν πικρῶς' τοσαύτη δέ αἰδῶς τήν κατέλαβεν, ὥστε ἀφνεσε νά πέρῃ ή ἐμπροσθέλλα τῆς, ὅπως κρύφῃ τό πρόσωπον διὰ τῶν δύο χειρῶν τῆς, και κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας κλαίουσα, και περικυκλουμένη ὑπὸ τῶν ἀνθέων, ἀτινα ἐπέστρωσαν τό ἔδαφος ὡς εἰ προσβληθέντα ὑπὸ τῆς αὐτῆς θλίψεως.

— 'Α! μπαρμπα Μπασιάν, ἔ μπαρμπα Μπασιάν! ἀνεκράζεν ή Στεφανία, σπύσασα πρὸς τήν κόρη τῆς και λαβούσα τήν κεφαλὴν τῆς ἐν τοῖς κόλποις τῆς, ποῖος σου ἔδωκε τό δικαίωμα νά μιλᾷς μ' αὐτόν τῶν τρόπος τό παιδί μου, και νά τοῦ σκίζῃς τήν καρδιά; Καλέ εἶσαι 'ς τὰ σωστά σου; Εἶσαι φίλος ἐσύ; Νά λές 'ς αὐτὴ τῆ πτωχῆ ψυχῆ, πῶς δέν έχει ντροπὴ, γιά δέ θέλει νά πάρῃ τ' ἄγῶνι σου; Ὅχι γοιπὸν περισσώτερη ντροπὴ και σκεδνησι, αν τόν ἔπερνε γιάτὴ ἔχει κομμάτι τό δικό του χωρίς νά τόν ἀγαπᾷ, και ν' ἀφήσῃ ἐκεῖνον π' ἀγαπᾷ,

γιά τί εἶνε δυστυχισμένος; Άννα μου, ζωή μου, ψυχῆ μου, μὴ κλαῖς, μὴ νά σέ χαρο!

— Η ἀγαθὴ Στεφανία ἤνωσε τὰ δακρύα τῆς με τὰ τῆς κόρης τῆς, ἥτις ἐκρυψε τήν κεφαλήν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρὸς τῆς.

— Ὁ μπαρμπα Μπασιάν, ὅστις εἶχε καλὴν τήν καρδίαν, και ὅστις ἠγάπα σφόδρα μητέρα και κόρη, ἔμεινε ἀφωνος, τεθλιμμένος και με συντετριμμένην τήν καρδίαν διὰ τήν λύπην, ἣν προῦξήνησεν ἐπὶ τῶν γλυκεῶν αὐτῶν γυναικείων φύσεων ή βίανυσος ἀνοησία του. Μετ' ὀλίγον δέ ἔσπευσε νά εἶπῃ τεταραγμένος και μετανοῶν.

— 'Ελα! μὴ κλαῖς μικρούλα μου! Μὴ κλαῖς, ἔτσι νά χαρῆς τὰ νειάτα και τήν εὐμορφία σου. Αὐτὰ πούπα εἶνε λόγος του ἀέρα' ή γλώσσά μου τάπε, ὄχι κ' ή καρδιά μου' μὴ τὰ πάρης γιά σπουδαία. Κάνε ὅ,τι θέλεις, και πῆς πῶς δέν εἶνε τίποτα. Ὅχι καλλίτερα ν' ἀφήσουμε τή τυχὴ νά φέρῃ τὰ πράγματα, ὅπως θέλει. Δέν ἀρνούμαι πῶς ὁ Άντρεάς δέν εἶνε δά και μεγάλο ποζῆμα' μπορεί νάχη γερὸ κεφάλι, ἀλλά χωρίς κορυφῆς' μαζαλό' αὐτό ν' ἀκούετε. 'Ο βάρβαρος, ὅσκανε καλλίτερα νά τὰ πῆ πρώτα' με σένα, κ' ὕστερα νά με σταίη νά σέ ζητήσω. 'Ετσι λοιπόν θά κάνεις καλὰ νά πῆς 'ς αὐτόν τόν βλάκα νά πάρῃ τὰ βρεμμένα του, και νά τραβήξῃ ἀνοικτά. Μὴ κλαῖς, ἔλα, τελειώσε. Τί θές νά σου κάνω ἀκόμη; Ὡς νά πῶ τοῦ πατέρα σου νά σου δῶσῃ τόν Γαβριήλ; 'Ακουσε λοιπόν, προσέθηκε ὁ ἡμιονηγός θωπεύων τόν πῶγωνα του, σου ὀρκίζομαι πῶς αὐτός πού θά πᾶῃ 'ς τόν πατέρα σου γιά προζενεῖο, εἶμαι ἐγώ, μ' αὐτὴ γλώσσα πού ξέρω γῶ. Άννα, Στεφανία, ἔλατε, ἄς φιλοδώρημε και ἄς σκάσῃ ὁ διάολος! 'Ελα, κοριτσάκι μου, σήκωσε τό εὐμορφο προσωπάκι σου, ή δουλειά σου εἶνε σέ καλὰ χέρια, και αν ὁ μπαρμπα Μπασιάν δέν φέρῃ τό παπα Γιάννη 'ς τόν πατέρα σου νά μὴν εἶνε ἀνθρώπος. Κ' ἐκεῖνος σου θά πληρώσῃ ἑλα τὰ ἔξοδα θά εἶνε αὐτό τό χοντρομούλαρο ὁ Άντρεάς, πού δέν τὰ συλλογίστηκε ἑλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΙΟΝ

— 'Ο μπαρμπα Μπασιάν βλέπων ἐρχόμενον τόν 'Ιωάννην Μαρτίνον ἠτοιμάσθη νά ἐκπληρώσῃ τήν ὑπόσχεσίν του. Η Στεφανία ὠδήγησε τήν τεθλιμμένην κόρη τῆς εἰς τό δωμάτιόν τῆς, ὁ δέ Γαβριήλ ἐφρόντιζε διὰ τοῦς ἡμιόνους, ὥστε οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι, και ἤξεναντο διαλεγόμενοι οὕτω:

— Δέ σού φαίνεται, Γιάννη, πῶς θάκανε καλὰ νά παντρεύῃς τὰ παιδιὰ σου;

— Τί κάθισαι και μου λές, μπαρμπα Μπασιάν;

— Αὐτό πού σου λέω.

— Άφου 'ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς αὐτό τό πρᾶμμα δέν μπορεί νά γείνη, γιά τί μου κάνεις αὐτὴ τήν ἐρώτησι χωρίς αἰτία;

— 'Αλλά γιά τί δέ θές; εἶνε κατὶ πρᾶμματα τόσον καθαρὰ 'ς αν τό φῶς

τῆς ἡμέρας. Για τί ἐναντιώνεσαι 'ς τόν Γαβριήλ, πού εἶνε αξιο καλλήκαρι' μήπως γιά τί εἶνε νόθος;

— 'Αλλά δέν εἶπα τίποτα.

— Αὐτό φαίνεται και ἐπειδὴ εἶσαι σημαντικὰ πρόσωπο ἀναζητῆς γαμπρὸ ἀπὸ εὐγενικό αἷμα' θέλεις ἕνα δόρ. 'Αλλά βλέπεις, παιδί μου, πῶς καθῶς πάμε, ὅποιος έχει ἕνα πουκάμισο ἄσπρο και ἕνα πεντόδραχμο; τήν τσέπη του μπορεί νά ἔχη ἕνα δόρ μεγάλο ἔλα, μ' ἕνα σπιτί, παραδειγματός χάριν ὁ δόρ 'Ιωσίας 1ος. Οἱ τίτλοι και τὰ παρᾶσημα πέρουνται 'ς αν τοῦς ἀριθμούς 'ς τό λαλεῖο. Μιά ἐξοχότηα ἀξίζει δυὸ σκαῦδα, μια ἀφεντικὴ δέκα λεπτά' ὁ πειρὸ νόμισμα τίτλος εἶνε τοῦ μπαρμπα, γιά τί οὔτε δίνεται οὔτε ἀγοράζεται, μόνον ταιριάζει 'ς τὰ σπρα μαλλιά.

— Μπαρμπα Μπασιάν, μὴ μου τὰ μπερδεύεις. Ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς ὁ Γιάννης Μαρτίνος δέν εἶνε κανένας βλάκας, ἀλλά ξέρεις ἐπίσης, ὅτι ἐκληρονόμησε ἀγνό αἷμα, και δέ θέλει λαδίαις οὔτε μαῦρα σύγνεφα 'ς τή γενεά του, και μόνον αν δέ θές νά πῆς τό σωστό τότε θά ἀρνηθῆς, πῶς δέν έχω δίκαιο.

— Διάβολε. 'Όλος ὁ κόσμος έχει δίκιο' τό δίκιο εἶνε τό πειρὸ σκορπισμένο πρᾶμμα' τρέχει 'ς τοῦς δρόμους' ἀλλά ξέρω νά σού πῶ, Γιάννη, πῶς ὁ Γαβριήλ εἶνε καθῶς πρέπει παιδί, και δέ θά βρῆς εὐκόλα καλλίτερο συγγενῆ.

— Μπαρμπα Μπασιάν, γιά νά συγγενέψω δέ βλέπω μόνον τὰ κλαδιά, ἀλλά και τόν κορμό.

— Καλά, μάτια μου, ἄσε αὐτὰ τὰ κλαδιά και τοῦς κορμούς και δές πῶς τὰ δύο παιδιὰ εἶνε ἐρωτευμένα. Τί γιάτρικο βραϊκεῖς 'ς αὐτό;

— 'Ονειρεύεσαι χωρίς νά κοιμάσαι. Πῶς θέλεις νάνε;

— Σοῦ λέω πῶς εἶνε. Και τώρα σκέψου πῶς αν πειραματώσης, και δέν τοῦς ἀφήσης νά παροῦνε, θά τοῦς κάνης δυστυχισμένους ή καλλιτέρους θά τοῦς ἀναγκάσης νά σέ παρακοῦσουνε.

(Ἔπειτα συνέχισα)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Προτεκλήθησαν ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως αἱ Ἑλληνικαὶ ἀεροπορικαὶ ἐταιρεῖαι νά δηλώσωσι, αν δύνανται νά ἀναλάβωσι ἐξωτερικὰς γραμμὰς και ἕως τῆς Ζακύνθου-Κεφαλληνίας-Γεργισίας, ὁ δέ νομάρχης Κυκλάδων διετάχθη νά συστήσῃ τῆ Ἑλληνικῆ Ἀεροπολίᾳ τήν γραμμὴν Σύρου-Κρήτης- Πειραιῶς.— 'Ετεροποιοῦθησαν ἄρθρα τινὰ του κανονισμοῦ τῆς Συλλῆς τῶν Ἐδελπίδων, καθ' ἃ αἱ ἐλασίοι ἐξετάσεις ἔρχονται τῶν ληποῦ τῆ 1η 'Ιουλίου, αἱ εἰσιτήριαι τῆ 10η Ἀυγούστου και αἱ ἀπολυτήριαι τῶν μαθητῶν τῆς 5ης τάξεως τῆ 1η 'Ιουλίου.— Τὸ ἀπὸ Πατρῶν μέχρι Ἀχαΐας τμήμα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Πελοποννήσου παραδοθήσεται εἰς κοινὴν χρῆσιν περὶ τὰ τέλη τοῦ προηγούτου Ἀυγούστου.— Ἀπὸ 1ης 'Ανατολίου εἰσπράχθησαν ἔσοδα χηρῶν 1888 40006257.46 ἀπέναντι 27075343.44 βεβαιωσῶν, και ὅτω μόνουσι εἰσπράχμα 17, 069086.25 ἐπληρώθησαν δέ ἔσοδα χηρῶν ὡσαύτως 1888 ὀρ. 25753421.74.— Η ὄρμανσις

του σταυροκόρου αἰσῶς βαίνει ἐν Πάτραις ἀρταίριον ἥδη τοῦ τριημέρου εἰς λεπτότατα τινὰ μέρη.— Κατ' ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν μεταρρυθμισθῶσιν τὰ τῆς στολῆς τῶν ἀστυνομικῶν ὄργανων.— Διετάχθη και ἐγένετο ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν ἐν τῷ Τμήματι τῆς Στατιστικῆς πρὸς καταρτισμὸν τῶν καθυστεροῦντων στατιστικῶν πινάκων τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1884, 1885, 1886 και 1887, ὅτινας δέν ἐξεδόθησαν εἰσῆτι.— Ὑπεγράθη ή σύμβασις περὶ ἐπεκτάσεως τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρομοῦ Πειραιῶς- Ἀθηνῶν μέγρ. Μεγάλου Μοναστηρίου μὲν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἑδάφους, μέχρι τῆς Πλατείας δέ τῆς Ὀμονοίας ὑπογείως, ὅπου ἀνεγερθήσεται και ὁ νέος σταθμός.— Ἀπεφασίσθη ή ὄρμησις Φέρου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δουκάτρου τῆς Λευκάδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

— Η Πόλη ἀκρόβουσε ἐγκύκλιον ταῖς μεγάλας Δυνάμεις ἀπαγορεύει τήν κατοχὴν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Βέλλοβας ὑπὸ τῆς ἐπιρᾶσεως τῶν Ἑνωτικῶν Σιδηροδρομῶν και οὐχὶ ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὰς συνθήκας.— Η δειθύνουσι τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Τουρκίας ἤρξατο κατασκευάζουσα πυροβόλα ἐκ χάλυβος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀτινα κατὰ τὰς γενομένης δοκιμὰς ἀπεδείχθησαν ἐντελειότατα.— Λαμπροτάτη ἐγένετο ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ή ὑποδοχὴ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν δύο δημάρχων τοῦ Μονάχου, τοῦ Ἑλλήνου Ἀρχιμανδρίτου κ. Δ. Σαπλιτωποῦλου, τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Γκρόττε και πλῆθους λαοῦ. Ἀπενημῆθη αὐτοῖς και ὡς ἰδιόχρηστα τιμὴ ή πρώτη θέσις κατὰ τήν πομπήν. Ἐπιστάματα ὠπαύτως ὑπεδέχθη ὁ ἀντιβασίλευς και τοῦς ἀντιπροσώπους τῆν Ἑλλάδα και τοῦς τῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων.— Η Ἰταλία ἐκπληρώσασα τοῦς ὀπὸ τῆς Βερολίνου συνθήκης ἐπιβαλλομένους ὄρους ἀνεκρίνωσιν ἔπιστομας ταῖς Μεγάλας Δυνάμεις τήν ὀριστικὴν κηροχίαν τῆς Μασάβας, ἐνεκὰ τῶν παρεμβαλλομένων ὑπὸ τῆς Γαλλίας προσκομμάτων εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς.— 'Ο βασιλεὺς Γεώργιος ἀφίκατο εἰς Πετροῦπολιν.— Διαδίδεται, ὅτι ὁ ἀυτοκράτωρ Γουλιέλμος πρότερον ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου τῆς Βουλγαρίας τὸν πριγκίπα Βαλδουμάρ τῷ Τσάρη, ἀλλ' ὅτι ὁ ἡμέτερός βασιλεὺς κατ' ὁ πάτηρ αὐτοῦ ἀθίστανται, ἵνα μὴ περιέλθωσι ποτε εἰς ἀδελφοκτόνον πόλεμον οἱ δύο ἀδελφοί.— Η Γαλλία ἡμισπῆγμως δέφευγε τὰ ἀποδοθέντα σχέδια αὐτῆ ὡς πρὸς τήν Τριπλίαν και διακηρύττει, ὅτι τῆς Ἰταλίας οἱ ἐξοπλισμοὶ ἔχουσι σκοπὸν ταύτην τήν γῶσαν.— Η ἀυτοκράτειρα τῆς Γερμανίας ἔτεκε ἐν Πότσδαμ υἱόν.— Τὸ Ἀγγλικὸν κοινοβούλιον παρεδέχθη τὰς ἐπινεχθείσας ὑπὸ τῆς Ἡύλης τροποποιήσεις εἰς τήν Σουεῖζιον σύμβασιν.— Η ἱερὰ Σύνοδος, μὴ ἐβρίσκουσα τὰς προσηκούσας αἰτίας, ἀρνεῖται νά κηρύξῃ τὸν γάμον τοῦ βασιλέως Μιλάνου Λεωυίνου.— Αἱ Ἀγγλοτουρκικαὶ σχέσεις εἰσι λίαν τεταμέναι ἐνεκὰ τῶν ἀνεγερθεῶν φρουρῶν ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰγγήρου ἐνεκὰ τούτου ή Ἀγγλίκα παρασκευάζει ἐνοπλιον ἐπ' ἰδεῖαις κατὰ τῆς Τουρκίας.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

— Ἐν τῷ ἔθνικῳ ἀκοπευτηρίῳ γίνονται αἱ ἀκλήσεις και ἐγγραφαὶ τῶν βουλομένων νά διαγωνισθῶσιν κατὰ τὰς προηγεῖς τῶν Ὀλυμπικῶν ὀρταῶν.— Μετ' ὃ πολλὸ ἀπιστέλλονται ἐκ τῶν διαφόρων ἀλικῶν τοῦ κράτους τὰ διάφορα ἔλατα, ὅπως συσκευασθέντα ἐντὸς φαλῶν, ἐκθεσίων ἐνταῖθα και εἰτα ἐν Παρισίῳ.— Κατασκευάζετα ἄμακα σιδηροδρομικῆ ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ἔργουσταίῳ τοῦ σιδηροδρομοῦ Πειραιῶς- Ἀθηνῶν, ἥτις προσεγῶς ἐκτεθήσεται.— Η δαπάνη ταύτης ὑπελογίσθη εἰς 60000 φρ.— Η ἐπιτροπία παρίτενε τήν προθεσίαν τῶν δηλώσεων περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος μέχρι τῆς ΔεϿούστου.— Κατηρτίσθη τό προσωπικόν τῆς παραλαβῆς τῶν ἐκθεμάτων, και παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἔτοιμα νά παραδώσι ταῦτα.— Αἱ ἐν Ζακύνθῳ ἀδελ-

παί Ν. Μινώτου θα εκθέσων διάφορα χειροτεχνήματα.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν προσκαλεῖ τοὺς κ. δημάρχους νὰ ἐκλέξωσι ἕκαστος ἓνα ἤμπερον σηροτρόφον καὶ ἀποστέλλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐνταῦθα Γεωργικὴν Σχολὴν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Πασταρείου Μεθόδου περὶ παραγωγῆς κοκκουλοπόρου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὸν Ἰταλὸν βουλευτὴν κ. Μοράνο ἢ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀνέθηκε νὰ περιορῆσθαι τὰς χώρας τοῦ Αἴμου πρὸς σπουδὴν τῆς ἐθνογραφίας τῶν Ἀλβανοβλῶγων, Ρουμανομακεδόνων καὶ Ἰσραηλιτῶν. — Ἐν Μονς τῆς Γαλλίας ἐωρτάσθη μεγαλοπραπῶς ἡ ἐορτὴ τοῦ δημοτικωτάτου Βέλγου ἀματιογράφου Ἀντωνίου Clesse. — Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Ἑρρίκος Debroy μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ καθηγητῆς ἐν τῇ Σορβόννῃ, ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ δὲ ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Ἐδουάρδος Payson Roë. — Ἐπ' ἰσῆς ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Μάξιμος Gaucher καθηγητῆς τῆς ρητορικῆς καὶ φιλόλογος, γνωστὸς ἰδίᾳ διὰ τὰς ἐν τῇ «Κουανὴ Ἐπιθεωρήσει» διδασκασίας του, δι' ἣν ἐπὶ δεκαεταίαν ἀπαύστως παρηκολούθει τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν, θεωρούμενος ὡς εἰς τῶν ἀρίστων συγχρόνων κριτικῶν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν καταστάματι τῆς παλαιᾶς ἀγορᾶς ἐν Θουρίᾳ ἀνευρέθη νόμισμα ἀγνωστὸ ἐποχῆς καὶ ἀξίας, ὡς καὶ πλεῖσθ ἐνεπιγράφος ἀποσταλέντα τῷ ὑπουργεῖφ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν Σορβὴν ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια ὠραίου ἀνορνάντου τοῦ Lacordaire, ἐξεργασθέντος ὑπὸ τοῦ ἐκ Λυῶνος γλύπτου κ. Girard. — Ἐν φιλόλογικῇ τιμῇ ἐσπερίῳ ἐν Παρισίοις πρό τινος παρεστά-

θη ὁ «Οἰδίκου; Τύραννος» τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὴν κλασικὴν μετάφρασιν τοῦ Ἰουλίου Λακροῦ καὶ μετὰ μουσικῆς τοῦ Ἐδμόνδου Membrée ἐν τῇ Comedie Francaise. — Ἐν τῷ μεγάρφ τῆς Σχολῆς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τῶν Παρισίων ἐξετέθησαν τὰ ἔργα τῶν διαγωνισθέντων διὰ τὸ μέγα ζωγραφικὸν βραβεῖον τῆς Ρώμης. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, εἶνε δὲ ἄλλον ὅτι τὸ ναυάγιον τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ ἡ σωτηρία αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κε Μ'. Ἐπὶ τῆς ἀμαρτίης ὁδοῦ, ἥτις ἀγεί ἀπὸ Μονάχου εἰς Κufstein ἤγειρον τότε στήλην τετράπλευρον, ἐπὶ τῆς Δουτικῆς δὲ προσέφω; τῆς ἐντὸς κοιλώματος ἔστησαν ἄγαλμα τῆς Θεοτόκου κρατούσης τὸν Ἰησοῦν. Ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀναγνώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: Βασιλέως Λουδοβίκου ὁ δευτεροτόκος Ὄθων ἀπεσπάσθη ἐνταῦθα τῆς μητρικῆς ἀγκάλῆς μεταβαίνων εἰς Ἑλλάδα ὡς βασιλεὺς καὶ σωτὴρ αὐτῆς τῇ 6 Δεκεμβρίου 1832. Τὴν στήλην ἤγειρον οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Rosenheim καὶ αἱ ἐξ ὄλων τῶν νομῶν τῆς Βαυαρίας συμπνοῦσαι γυναῖκες, ἵνα διαιωίσωσι τὴν συμπέθειαν των καὶ τὴν τῆς βασιλείας των μητρικὴν στήλην. Ἄλλ' ἡ σύγχροντικωτέρα ἐπιγραφή εἶνε ἡ ἐπὶ τῆς Βόρειου πλευρᾶς: Ἡ βασίλισσα τῆς Βαυαρίας Θερεσία ἔχουεν ἐνταῦθα διὰ τὸν προσφιλέστατον υἱὸν τῆς Ὄθωνα πικρὰ δάκρυα χωρισμοῦ. Εἶθε νὰ γείνωσι ταῦτα δάκρυα χαρᾶς. Ἦδη δὲ τὸσος γίνεται λόγος περὶ τοῦ Λουδοβίκου, καλὸν νὰ ὑπεμνησκωνται καὶ αἱ τὸσον χαρακτηριστικαὶ τὴν οὐχὺν του γραμμαὶ αὐταί. — Κ. Κ. Σπρον. Μ. Τ. Κ. πο. δι. Ἐλήφθησαν. — Π. Α. αὐτῶσε. Ἐλήφθησαν οἱ κατάλογοι μετὰ τῶν συνδρομῶν γράφομεν. — Φ. Δ. Ἀργυροῦμεν ἀλλὰ δὲν ληρο-

νοῦμεν. — Ἀργεῖφ. Ἀναμείνομεν. — Α. Α. Ἄρδρον ἐπίσης. — Μ. Α. Π. Βεβαίως εἶνε γλωσσολογικαὶ συζητήσεις, ἀλλὰ διὰ γλώσσας. παστάς. — Λ. Λ. Ἡράκλειον. Ἀπάντησιν; — Μ. Π. Ρέθυμον. Καὶ οὐκ; — Σειφίφ. Καὶ ὁ Ι. Β. Ρούσεφ ἦτο υἱὸς ὑποδηματοποιοῦ, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ αἰσχύνηται διὰ τοῦτο. — Μ. Θ. Τὸ δίκαιον θὰ ἦτο νὰ μᾶς γνωρίσθη τὸν τόπον τῆς μεταβάσεώς σας. Ἄν παρῆλπιτε ἰδική σας ἢ ζῆμια. — Φ. Δ. Δίῳτι καὶ παρὰ τὸς ἀγαθούς ὁ παρμὸς θεωρεῖτο ὡς ῥιωνὸς καλὸς μὲν ἂν συνέβαινε ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, κακὸς δὲ πάλιν ἂν ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μεσημβρίας. Ἐπίσης παρατηρεῖτο, ἂν ὁ πτερινόζυμος ἐστρέφετο πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά. Πάντοτε ὄμως προῦκάλει εὐχὰς ἀναλόγους πρὸς τὸ σήμερον: μὲ τῆς ὕγιειας σας. — Δ. Σμύρνην. Τὰ περὶ τῶν διαγωνισμῶν ἐκτενῶς ἐν τῷ προσεχῆ φύλλῳ. — Συνδρομητῆ ἐνταῦθα. Τοῦ μὲν Λαζαρείου ἡ προθεσμία ἔληξε τῇ 29 Μαΐου, τοῦ δὲ Φιλαδελφείου ἡ προθεσμία μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν Ἐγχειρίδιον Ἀεσματικῶν νοσημάτων, Β. Παπαδασιλείου ἱατροῦ. Τηρολόγιον Ἐταιρείας Σιδηροδρόμου Πειραιῶς — Ἀθηῶν — Πελοποννήσου. Ὁ Χριστοδούλος ἢ ὁ Καννεβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις (δράμα) Ἀθαρ. Βάρβα (ἐκδοθὲν ὑπὸ Κωνστ. Δ. Οικονόμου). Καλλιτεχνικὴ Ἐπινοηθῆκη τῆς Ἐστίας. Μέρους Β'. Φυλλάδιον Α'. Χριστιανικὴ Τέχνη, ἡ Ἀγία Οἰκογένεια, Ἡ Ἰερὰ Νύξ, ἡ Παναγία, ὁ Χριστὸς παρὰ τῇ Μαρίᾳ καὶ τῇ Μάρθᾳ, ἡ Προσκύνησις τῶν Ποιμένων, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώρου. Statuts et règlement de la Societé Philhellénique à Amsterdam. 1888.

ΤΙΜΑΙ — ΑΓΓΕΛΙΩΝ Ὁ στίχος ἀπὸ λ. 40, δις 75, τρίς 80. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ 80. 15 κατ' ἔτος. — Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς 80. 10.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΚΡΗΚΤΙΚΑΙ ΟΥΣΙΑΙ Πωλεῖται παρὰ Βίλμπεργ Μπέν καὶ Νάκη Τιμᾶται 80. 3.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

Ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἐστίας, Βίλμπεργ καὶ Μπέν ΔΡΑΧ. 3.

Πρὶν ἢ ἀναγνώσθη τὰς ἀγγελίας δλων ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ

1889

Μὴ ἐγγραφῆτε εἰς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν

LLOYD AUSTRO-UNGARICO

Ἀγγέλλεται εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ἕνεκα τῆς ἐπεληθούσης μεταβολῆς τῶν δρομολογίων αἱ ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων ἐκ Πειραιῶς ἐκανονίσθησαν ἀπὸ τῆς 13/25 Ἰουλίου ἔ. ἔ. ὡς ἐξῆς:

ΤΕΤΑΡΤΗ ὥρα 2 1/2 μ.μ. γραμμὴ κατ' εὐθείαν εἰς Πάτρας, Κέρκυραν, Βρονθῆσιον καὶ Τεργέστην.

Σημ. Ἐὶ ρηθὲν ἀτμοπλοῖον ἀποπλεῖ ἐκ Πατρῶν ἐκάστην Πέμπτην ὥρα 10 μ.μ. μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν σιδηροδρόμου, ἀφικνεῖται δὲ εἰς Βρονθῆσιον Σάββατον πρωῖαν ὥρα 5 π.μ. καὶ εἰς Τεργέστην Κυριακὴν ἑσπέρας 7 μ.μ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ὥρα 4 μ.μ. κατ' εὐθείαν εἰς Χιον, Σμύρνην ἔνθα ἀφικνεῖται τὴν ἐπομένην ὥρα 2 μ.μ. Συνάντησις εἰς Σμύρνην μετὰ τὸ ἀτμοπλοῖον γραμμῆς Σουίας.

ΤΕΤΑΡΤΗ ὥρα 8 μ.μ. κατ' εὐθείαν εἰς Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, ἐν συναντήσῃ μετὰ τὰ ἀποπλέοντα ἀτμοπλοῖα τῆς ἐταιρείας εἰς Δουβανδιν, Μαύρην Θάλασσαν καὶ Ὀδησσὸν. Ἀφίξις εἰς Κωνσταντινούπολιν Παρασκευὴν πρωῖαν.

ΤΕΤΑΡΤΗ ὥρα 4 μ.μ. γραμμὴ δεκαπενθήμερος ἀπὸ τῆς 20/1 Ἀδελφῶν ἔ. ἔ. καὶ ἐφεξῆς: εἰς Σύρον, Βέρον, Θεσσαλονικην, Ὀρρανόν, Καβάλλον, Πόρτο-Λαγῶ, Δεδαγάζ, Δαρδανέλλια καὶ Κωνσταντινούπολιν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ὥρα 7 π.μ. γραμμὴ δεκαπενθήμερος ἀπὸ τῆς 22/3 Ἀδελφῶν ἔ. ἔ. καὶ ἐφεξῆς: Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Λευκάδα, Φιούρα καὶ Τεργέστην.

Προσθεθεμένης τῆς προσεγγίσεως τῶν λιμῶνων Κρήτης εἰς τὴν γραμμὴν Τεργέστης-Σμύρνης, καταργεῖται ἡ κατ' εὐθείαν μετὰ τῶν Πειραιῶς-Κρήτης, ἡ δὲ τελευταία ἀναχωρήσις ἀτμοπλοίου εἰς Κρήτην ἐκ Πειραιῶς θέλει λάβῃ γέωραν τὴν Κυριακὴν 10/22 Ἰουλίου ἔ. ἔ.

Ἐμπορεύματα ὀλοστέλλωνται τοῦ λοιποῦ εἰς Κρήτην κατὰ Τετάρτην, μὲσω Σμύρνης ἀνευ μεταβάσεως ἐπὶ ἄλλου ἀτμοπλοίου.

Εἰς τὸ ἐξῆς αἱ ἐκ Κωνσταντινούπολεως καὶ Σμύρνης ἀφίξις εἰς Πειραιᾶ θὰ γίνωνται κατὰ πᾶσαν Τετάρτην, ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε Κυριακῆς.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου Λόδδ Πειραιῶς)

ΜΕΤΑΛΛΙΚΑ ΥΔΑΤΑ

Γενικὴ ἀποθήκη ἘΝ ΣΥΡΩ, ὁδ. Θεάτρου Φαρμακεῖον I. Τ. Δαμβέργη.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ΥΔΡΟΓΕΙΟΓ ΣΦΑΙΡΑΙ, εἰς Ἑλλήν. γλώσσᾳ ἀπὸ 80. 35 — 72. ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐπὶ καλοῦ χάρτου 80. 1,50 τὰ 100. ΜΕΛΑΝΗ μαύρη συμπυκνωμένη, ἀναλυομένη εἰς ἕξ μέρη ὕδατος, ἐκπορίσθη, καὶ πωλεῖται εἰς δάλινα δοχεῖα, περιέχοντα 80. 312. Τιμὴ δοχείου 80. 4,50. Η ΟΚΑ ΔΕΠΤΑ 90, ἀναλελυμένη ἀρίστης ποιότητος.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΙΓΙΟΥ - ΠΑΤΡΩΝ

Table with 6 columns: Station, Time, and other details for the Piraeus-Corinth-Aegina-Patras line.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ - ΑΡΓΟΥΣ - ΝΑΥΠΛΙΟΥ - ΜΥΛΩΝ

Table with 4 columns: Station, Time, and other details for the Corinth-Argo-Nauplia-Mylon line.

REVUE BLEUE 111, Boulevard St. Germain Paris.

Σημείωσις: Ἡ ἀμαρτοστοργία 33 ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς διὰ Κόρινθον Ναυπλίον, ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν ἢ δὲ ἀμαρτοστ. 32 ἐκ Ναυπλίου διὰ Κόρινθον Πειραιᾶ, ἐκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον. Αὐτὰ ἀμαρτοστ. 2, 4, 33, 32, 202, 203. σταθμεύουσιν εἰς ὄλας τὰς στάσεις καὶ τοὺς σταθμούς. Μεταξὺ Κορίνθου — Ἀκράτας, Πατρῶν — Ἀκράτας, Ναυπλίου — Ἀργοῦς — Μύλων καὶ ἀντιστρόφως, κυκλοφοροῦσι καθ' ἐκάστην τοπικὰ ἀμαρτοστοργία: σταθμεύουσι καὶ εἰς πάσας τὰς Στάσεις.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.